

Devrimci İşçi Partisi'nden yolsuzlukla mücadele kampanyası sayfa 7

Gerçek

İşçi sınıfı mücadelelerinden...

Birleşik Metal-İş greve doğru / ODTÜ'de grev değerlendirmesi / Turizm işçilerine çağrı / Nestle, Standart Profil ve Maltepe Hastanesi işçileriyle röportaj / Fabrikalardan ve direnişlerden haberler...

Ocak 2015 / Sayı: 63

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

En Yüce Divan halktır! En sağlam irade işçi sınıfıdır

AKP'nin dört eski bakanın yolsuzluk suçlamasıyla Yüce Divan'da yargılanmaları, meclis soruşturma komisyonundaki AKP'li üyelerin oylarıyla engellendi. Bu engelleme 17-25 Aralık'tan bu yana kurulan delil karartma ve aklama rejiminin en son icraatıdır.

Bakanlardan eski Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan, 28 defa toplam 52 milyon dolar, eski AB Bakanı Egemen Bağış 3 defa 1,5 milyon dolar, eski İçişleri Bakanı Muammer Güler 10 defa toplam 10 milyon dolarlık rüşvet alma suçlamasıyla, eski Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar ise nüfuz ticareti yaparak menfaat temin etmek ve görevini kötüye kullanmakla suçlanıyordu. Bu suçlamalar buzdağının görünen kısmıydı. Dudak uçuktan milyonlarca dolarlık rüşvet rakamları, Rıza Zerrab gibilerine sağlanan milyarlarca dolarlık haksız kazançların bir işaretiydi.

Ayrıca bu bakanlar Yüce Divan'da yargılansa işin ucu mutlaka Tayyip Erdoğan'a ulaşacaktı. Erdoğan Bayraktar yolsuzluk operasyonlarının hemen ardından canlı yayına çıkıp kendisine Başbakan tarafından istifa baskısı yapıldığını açıklayıp şöyle demişti: "Soruşturma dosyasında var olan ve onaylanan imar planlarının büyük bir bölümü Sayın Başbakan'ın talimatıyla yapıldı. Bu minvalde bakanlıktan ve milletvekilliğinden istifa ettiğimi açıklıyorum. Bu milleti ve vatanı rahatlatmak için Sayın Başbakan'ın istifa etmesi gerektiğine inandığımı ifade ediyorum, yüce milletime saygılar sunuyorum." Yüce Divan oylamasının hemen öncesinde ise Zafer Çağlayan'ın Erdoğan'la görüşüp "biz Yüce Divan'a gidersek Bilal arkamızdan gelir" diyerek üstü kapalı bir tehditte bulunduğu basına yansıdı. Komisyon'un 21 Aralık'ta yapması beklenen oylamayı 5 Ocak'a ertelemesinde saraydan gelen baskıların rol oynadığı herkesçe biliniyordu. En son nokta "Sivil (Tayyip Erdoğan'la) Dayanışma Platformu" nun gazetelere verdiği utanç ilanında "kariyer ve kazanımlarını 'sağlam irade'nin (Tayyip Erdoğan'ın) gölgesine borçlu olanlar"ın komisyonda red oyu kullanmaları için aba altından sopa gösterilerek uyarılması oldu.

Yolsuzluk operasyonunu yapan savcı ve polislerin sürülmesiyle, sipariş üzerine bir gecede yapılan yasa değişiklikleriyle, basına getirilen yasaklarla başlatılan delil karartma süreci önce yargıda, şimdi de mecliste yapılan aklamaların temeli olmuştur. Türkiye'nin yeni rejimi bir delil karartma ve aklama rejimidir. Bin bir çabayla bakanlarını aklayan Erdoğan aslında kendini ve rejimini kurtarmayı hedeflemiştir. Ancak yargının ve meclis komisyonunun baskı altında verdiği kararlar halkın vicdanında yolsuzluğun ve hırsızlığın aklandığı anlamına gelmez.

Hayır! Dosya kapanmamıştır. Dosyayı yeniden açacak olan en Yüce Divan olan halktır. Halk çalışan parasının hesabını soracak, onurunu çiğnetmeyecektir. Bunun için sadece dört bakan değil, dört bakanı ve arkasındaki büyük yolsuzluk teşkilatını aklayan delil karartma rejimini, bu rejimin başı olan Erdoğan'ı da soruşturacak bağımsız bir komisyonun kurulması hedeflenmelidir. Bu komisyon, kariyer ve kazanımlarını ne Erdoğan'a ne de başkasına borçlu olmayanlardan oluşmalıdır. Sendika ve meslek örgütü temsilcileri, aydınlar, muhasebeciler ve hukukçulardan oluşacak böyle bir komisyon ancak işçi sınıfı ve emekçilerin seferberliğiyle kurulabilir ve tüm belgelere ulaşarak gerçekleri ortaya koymak üzere iradesini dayatabilir. Böyle bir süreç sadece yolsuzluk yapanları yargılamayacak eşit ve özgür bir geleceğin de kapısını aralayacaktır. Unutmayalım! En yüce divan halktır! En sağlam irade ise işçi sınıfındadır!

Gerçek

ELİ UZUN ADAMLARI HALK YARGILAYACAK

2015'ten beklenen:
Ekonomik küçülme

6

Sosyalist Küba'yı bir Arjantinli kurdu, diğeri çözüyor!

10

Lise öğrencileri 'Sınıf'ta buluşuyor Üniversitelerde faşizme geçit yok!

11

Fabrikalardan haberler

Yeni yıla mücadeleyle giriyoruz

Ben Gebze GMM metal fabrikasında çalışıyorum. Patron iki aydır ücretlerimizi ödemiyor. Sorduğumuzda ya bugün ya yarın diye oyalıyor, ya da başka konularla geçiştiriyor. Genel müdür ise haddini bilmezinki. Genç işçiler durumdan şikayet edince, "sen gençsin konuşmaya hakkın yok" diyip susturmaya çalışıyor. Paramızı istiyoruz dediğimizde "biraz daha idare edin, ölmezsiniz ya" diyor. Biz dilenmiyoruz, hakkımız olanı istiyoruz. Zaten verdiğiniz para ne kadar ki, onu bile almak için mücadele etmemiz gerekiyor. Patronun

ve genel müdürün oyalamalarından bıktık ve iş bıraktık. Üretim durunca patron bizi dinlemek zorunda kaldı ve Ocak'ın 9'una kadar mühlet aldı. Biz de üç günün ardından tekrar çalışmaya başladık. Bırakın başka hakları, aylık maaşımızı bile ödememeye çalışıyorlar! Ama yemezler, fabrikanın asıl gücünün biz olduğunu biliyoruz. Yeni yıla nasıl gidersen tüm yıl öyle devam edermiş. Görünen o ki, bizi mücadele dolu bir yıl bekliyor, çünkü yeni yıla mücadeleyle giriyoruz!

Gebze GMM metalden bir işçi

Yine Adöksan, yine ihmal

Gün geçmiyor ki ihmallerden ötürü irili ufaklı iş kazaları yaşanmasın. Dikkatli olup kazalara kurban olmayalım desen bile, bazı şeyler dikkatli olmakla çözülmüyor. Fabrika yönetimini uyarıyoruz, ama dikkate alan yok. En basit ve maliyetsiz konularda bile umursamıyorlar. Burada rüzgardan kontrolsüzce kapanan bir kapı var, defalarca buna bir önlem alınmasını istedik. Ama nafile. Arkadaşım eli bu kapının rüzgardan sebep hızla kapanması sonucu ezildi, iş göremez raporu aldı. Ne kadar basit bir konu değil mi? Ama hala önlem alınmıyor. İşte fabrikanın işçisine verdiği değer bu kadardır!

Gebze Adöksan'dan bir işçi

Örgütlenmeliyiz ki ölmeyelim!

Yine öldük! Arızalanan sıkma makinesini tamir ederken, bir arkadaşımız ezilerek öldürüldü. İşte yine öldük! Bunu kim durduracak? Bize hayatımızı kim 'bağışlayacak'? Bizden başkası değil. Peki nasıl? Cevap basit: örgütlenerek. Kendimiz için, ailemiz için, geleceğimiz ve hayatımız için; ÖRGÜTLENMELİYİZ!

Tuzla İskefe Deri'den Bir İşçi

Devir onların devri ama böyle devam etmez

Ben kozmetik firmasında çalışıyorum. Bizim fabrikamız Silivri'ye yeni taşındı. İlk başta servisleri düzenlemediler. Ben bir süre müdürün arabasıyla gittim işe. Yeni taşındığımız için giriş kartını okutacağımız makineler de yoktu. Diğer arkadaşlar servislerle gittiği için onların kayıtları elle yapılmış. Benimkini de yapıyorlar değil mi diye sorduğumda "tabii ki" dediler. Geçen ay maaşımı aldığımda gördüm ki ne pazar mesailerim var ne aksam mesailerim. Zaten biz mesaiyle bir şeyler kazanan insanlarız. Şimdi bordromu istiyorum, beni sürekli atlatmaya çalışıyorlar. Ben ailemi, evimi bırakıp gece yarısına kadar onlara para kazandırıyor-

rum ve karşılığında sırf onların hataları yüzünden para bile almıyorum. Ben genç bir insan değilim. 45 yaşında bir kadını, iş ağır geliyor. Yeri geliyor ağır sepetleri kaldırıyoruz, yeri geliyor kapak sıkıktan bileklerimiz kopuyor. Evim kira, kocam asgari ücretle çalışıyor, çocuk okutuyoruz nasıl geçinelim? Şimdi sayım zamanı, bizim hakkımızı yemeğe doymayanlar, yılbaşında tarihi geçen kozmetik ürünlerinin etiketlerini bize değiştirerek tekrar satıyorlar. Devir onların devri ama böyle devam etmez, sıra bize de gelir bir gün.

Silivri'den kozmetik fabrikasından bir işçi

İnsani olmayan şartlarda çalışıyoruz

Ankara'da bir gıda pazarlama şirketinde 12 senedir çalışıyorum. İşe başladığımda 14 yaşındaydım. Yıllarca ağır vardiya saatlerinde çalıştım tüm arkadaşlarım gibi. İşyerinde 100 kişi çalışıyoruz. Şirketin aylık 900 ton net satışı oluyor ve satış sürecine gelene kadarki tüm işlemler neredeyse el emeğine hatta el kuvvetine dayanıyor. Çalışma saatleri günlük ortalama 14-15 saat ve ürün özelliğinden kaynaklı olarak iş sabaha karşı başlamak zorunda. Sabah 4:45 de mesai başında olan işçiler, bizler, akşam 19:00 civarında mesaiyi bitiriyoruz. Mesai saatleri içerisinde sürekli

hareket halindeyiz ve oturma imkânımız bulunmuyor. İnsani olmayan bu şartlara rağmen haftada bir gün izin kullanıyoruz ve asgari ücretin biraz üzerinde bir miktarla işe başlıyoruz. Maaşımız çalışma yılına göre artış gösteriyor. Bu ağır tempoda çalıştığımız için evimize ve ailemize ayıracak vaktimiz kalmıyor. Buna bağlı olarak fizyolojik ve psikolojik durumumuz kötüleşiyor. Bütün işçiler gibi geçim derdine düştüğümüz için de manevi olarak rahatsız bir hayat geçiriyoruz.

Ankara'da gıda sektöründen bir işçi

İş bitince işçileri kapının önüne koyuyorlar

İstanbul-İzmir otoyolu için Körfez'de yeni yapılan köprüünün parçalarının montajı yakın zamanda tamamlanıyor. Patronun küçülmeye gideceğinden bahsediliyor. Patron kendi kârını etti, şimdi ona bu kârları sağlayan işçileri işten çıkartmaya hazırlan-

yor. Sendika çıkış mikiş yok diyor, ama bu sözler işçide rehavet yaratıyor. Biz bunları daha önce çok gördük. Kurbanlık koyun gibi bekleyeceğimize birlik olmalıyız.

Bursa Çimtaş'tan bir işçi

Şimdiden birlik olmamız lazım

Türk Metal MESS'le toplu sözleşmeyi imzaladı, ama işçiler olarak ilk 6 aydan sonrasının ne olacağını net olarak bilen yok. Toplantıda öyle bir hava yaratıyorlar ki millet soru sormaya korkuyor. 29 Ekim'de Cumhuriyet Altını sözü vardı, yok oldu. 3 ayda kazasız çalışana ödülün-

bahsediliyordu, o da yok. 300 milyonluk erzak yardımı dediler, ceviz bal çıktı. Fabrikada 1 aydır sürekli mesai yapıyoruz. Yılbaşı ile birlikte herkesi zorla bir haftaya çıkarıyorlar. Yine 5 günümüz yıllık izinden gidiyor, mesailerimiz de kesiliyor. Patronlar basına çıkıp ihracat rekoru kırmakla, Amerika'ya Doblo satmakla övünüyorlar; ama tüm bunları yapan işçiyi nasıl ezdiklerinden bahsetmiyorlar. İşler iyi giderken böyle davranan yönetim biraz sıkıştığında faturayı hemen işçiye kesecek. Şimdiden birlik olmazsak, sendikaya da istediklerimizi yaptırmayız ve ileride daha çok sıkıntılar çekeriz.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Türk Metal'e tepki büyük!

Sendika temsilcileri toplu sözleşme öncesinde çok büyük laflar ediyorlardı. Örneğin MESS'in üç yıllık toplu sözleşme dayatmasına kesinlikle boyun eğmeyeceklerini söylüyorlardı. Kesinlikle yüksek oranda zam alınacağını, sosyal yardımların arttırılacağını söylüyorlardı. Diğer bir iddiaları da atılacak her adımda işçilere haber verecekleri idi. Ancak her görüşme sonunda balonları sönmeye başladı. Her görüşme sonunda bize daha az bilgi vermeye başladılar. Nihayet geçtiğimiz günlerde ellerinde bir metinle karşımıza çıktılar. Yüksek oranda zam alınacağını söylediler. Metni

görmek istediğimizi söyleyince "Gerek yok okumaya, bize güvenmiyor musunuz?" dediler. Sorduğumuz hemen hiçbir soruya cevap veremediler. Tepki yükseldikçe de sorular sorular sendikacıların yardakçısı işçilerce susturulmaya çalışıldı.

Şunu açıklıkla söyleyebilirim ki çalıştığım fabrikada büyük oranda işçi sendikaya tepkili. Sendika verdiği hiçbir sözü tutmadı. İşçilerin katılımıyla sözleşmeyi imzalayacaklarını iddia ettiler ama bu sözleri de boş çıktı. Aldıkları zam oranlarını yüksek gösterip gerçekleri gizlediklerini artık herkes görüyor. Sendikaya olan güvensizlik ve öfke birikiyor. Birçok işçi birbirine sendikamızı nasıl değiştirebiliriz diye sormaya başladı. Bu böyle gitmeyecektir. İşçiler bir kıvılcım bekliyor. Güvenlerini toplar toplamaz bu patron sendikasına gerekli cevap verilecektir, buna yürekten inanıyorum.

Manisa'dan Türk Metal üyesi bir işçi

Sendikaları değiştirip patronlara kök söktüreceklerimiz günler de gelecek

Benim çalıştığım fabrikada sendika yok. Sendika üyesi değiliz henüz. Ancak metal iş kolunda bir fabrikada çalıştığımız için MESS'le sendikalar arasında yürütülen toplu sözleşme görüşmelerini yakından takip ediyoruz. Türk Metal'in MESS'le yaptığı anlaşma ve imzalamayı düşündükleri toplu sözleşmeyi de takip

ediyoruz. Sendikacıların ayrıntılar hakkında bilgi vermemesi bir kere baştan sözleşmenin içeriği hakkında bize ipucu veriyor. Her ne kadar yüzde 10 oranında zam alınacağı iddia edilse de bunun koskocaman bir yalan olduğu açık. Yapılan bu zam ücret eşitsizlikleri dikkate alındığında yarı yarıya düşecektir.

Yaşanan tüm bu gelişmeler bize Türk Metal'in gerçek yüzünü bir kez daha göstermiştir. Birçok işçi arkadaş Türk Metal'in yaptıklarını, patronla işbirliklerini görünce sendikasız olmak sendikalı olmaktan daha iyi diyor. Hiç olmazsa tek patronumuz var, bir de sendika patronlarıyla uğraşmıyoruz diyorlar. Bir bakıma haklılar; ancak mutlaka işçilerin bu sendikaları değiştireceği ve patronlara kök söktürecekleri günler de gelecektir. Bizler o günler için mücadelemize devam ediyoruz.

Manisa'dan bir metal işçisi

“Biz iş başı yaparsak yarınlarımıza daha güzel çalışma şartları bırakmış olacağız”

Nestle işçilerinin mücadelesi Bursa'da altı ayı aşkın süredir devam ediyor. İşe iade davalarını kazanan işçiler, iş başı yapana kadar direnişi bırakmamakta kararlı. Direnişteki işçilerden Uğur Çalık'la yaptığımız röportajı aşağıda okuyucularımıza sunuyoruz.

Gerçek: Son süreçten kısaca bahsedebilir misiniz? Yapmış olduğunuz bir haftalık eylemden sonra ne gibi gelişmeler oldu?

Uğur Çalık: 13 arkadaşımızın işe iade davası, işe iade şeklinde sonuçlandı ve adalet hukuksal anlamda yerini buldu. Davaları işe iadeyle sonuçlanan 13 kişilik grupta ben de varım. Biz 180 günü aşkın süredir adaleti istedik; işçi kesiminin zulme uğramasını her platformda tepkiler ile açıklamalar ile protesto ettik ve iş başı yapana kadar da devam edeceğiz. Bir haftalık eylemlerden sonra Türkiye ve dünya kamuoyu sesimizi duydu. Gerek gözaltına alınmalar, gerek diğer demokratik kitle örgütlerinden gelen destekçilerimiz davamızda ne kadar haklı olduğumuzu bir kez daha ortaya koymuş oldu. Herkese bize vermiş oldukları desteklerden

dolayı şükranlarımı sunuyorum.

Gerçek: Nestle yönetiminden baskılar var mı?

Uğur Çalık: Aslında bu konuda eğer içeride çalışıyor olsaydım çok daha saydam olan gözlemlerimle cevap vermek isterdim. Fakat bize destekleri olan, her zaman yanımızda olan, çalışan arkadaşlarımızdan öğrendiğimiz kadarıyla baskılar dolaylı olarak, yani aba altından sopa göstermeler olarak devam ediyor. Anlamsız şeylere savunma alıyorlar. Sendika değiştirmiş arkadaşlara ve sendika değiştirmeye sıcak bakmayanlara bile işverenin ve işverenle arası iyi olan işçilerin baskı yaptığını çok iyi biliyorum.

Gerçek: İçerideki arkadaşlarımızdan destek verenler var mı, varsa nasıl?

Uğur Çalık: Evet, kesinlikle bize destek olan arkadaşlarımız var. Aslında bize destek olmayı isteyip de bu baskılar yüzünden çekinen ve korkutulan arkadaşlarımız da var. Desteklerini ise iş dışı zamanlarını bizimle geçirerek gösteriyorlar. Maddi ve manevi bize yardımcı olmaya çalışıyorlar.

Haklı davamızı gönülden destekliyorlar.

Gerçek: İşe iadesi kabul edilen arkadaşlarımız oldu, bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce Nestle işvereni bu kararı uygulayacak mı?

Uğur Çalık: Bizim tek hedefimiz iş başı yapmamız ve Türkiye işçi sınıfının kazanmasıdır. Yıllardır verdiğimiz emek ve çabalarımız görmezden gelinemez. Hukuken kazanmamız çok anlamlı ve manidar. Kesinlikle göz ardı edilemez. Ayrıca şunun altını çizmek isterim ki dünyada her şey para değil. Yarın bu fabrikada ve diğer fabrikalarda bizim çocuklarımız, yakınlarımız çalışacak. Bugün biz kazanırsak, iş başı yapmış oluruz, yarınlarımıza daha iyi bir gelecek, daha güzel çalışma şartları bırakmış olacağız. Tek hedefimiz iş başı yapmak. İçerideki yıllarca çalıştığımız arkadaşlarımızı, işimizi ve makinelerimizi özledik.

Gerçek: Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Uğur Çalık: İşe iadesi olan arkadaşlarımız oldu ve daha davası sonuçlanmamış arkadaşlarımız da var. Biz biliyoruz ve temenni ediyoruz ki tüm arkadaşlarımızı-

zın dava süreci aynı şekilde sonuçlanacak. 28 kişilik işçi kıyımını Nestle, sözde sadece işçi sendikası olan, aslında tamamen işçiler üzerinden bir ticarethaneye çevrilmiş, işçilerin söz hakkını hiç umursanmayan Öz Gıda İş sendikasıyla birlikte gerçekleştirdi. Umuyoruz ki bu yaptıklarının farkına varacak ve bizi işbaşı yaptıracaktır. Buradan Türkiye işçi sınıfına bir kaç kelime söylemek istiyorum: İşçi sınıfı artık gücünün farkına varsın. Dayatmacı sendikacılıktan, patron sendikacılığında hiçbir işçiye fayda gelmediği gibi işçi çıkarılmalarında Öz Gıda İş sendikası aynı işveren gibi davranarak başrol oynuyor. Hem kazançlarını işçiden emekçiden sağlayacaklar hem de işçi kıyımlarında başrolü alacaklar. Yok böyle bir dünya, bunun böyle gitmesine daha fazla izin vermeyelim!

Standart Profil'de sendikal örgütlenme devam ediyor

Petrol İş sendikası tarafından iki yıla yakın bir süre önce Manisa Standart Profil fabrikasında başlayan örgütlenme çalışmaları, yaşanan birçok zorluğa rağmen devam ediyor. Fabrikadaki son durum ve sendikal çalışmalarla ilgili olarak, kendisi de Standart Profil'in örgütlenme sürecinde atılan ilk işçilerden olan ve şimdi Petrol İş Manisa Örgütlenme Bürosu temsilcisi olan İlker Aydemir ile röportaj yaptık.

Gerçek: Standart Profil'deki (SP) geçmiş süreç ile ilgili kısaca bilgi verebilir misiniz?

İlker Aydemir: 2013 yılının başından itibaren fabrika içinde sendikal örgütlülük başlamıştır. 2013 yılının Mayıs ayında ise fabrika içindeki çalışma ortaya çıktı ve kısa süre içerisinde 300'ü aşkın işçi arkadaşımız işten atıldı. Uzun süre fabrika önünde kurduğumuz direniş çadırında mücadelemizi sürdürdük. Bir süre sonra ise çadırı kaldırarak mücadeleyi farklı biçimlerde sürdürerek

bugünlere geldik.

Gerçek: İşten atılan işçilerin durumu nedir?

İlker Aydemir: İşten atılan işçi arkadaşımızdan 209'u işe iade davası açtı. Bu arkadaşlarımızdan 148'i, 20-30 bin TL arasında tazminat almaya hak kazandı. Diğer işçi arkadaşlarımızın mahkeme süreçleri devam ediyor. Ayrıca bu süreçte işçi arkadaşlarımıza mobbing uygulayan ve bir kadın arkadaşımızı taciz eden SP1'in personel müdürü Sebahattin Karabulut'u mahkûm ettirdik

ve işten çıkartılmasını sağladık. Yine aynı şekilde SP2'nin insan kaynakları müdürü Kadir Yalçınkaya'yı da işçilerden zorla e-devlet şifrelerini aldığı için mahkûm ettirip 6 ay hapis cezası almasını sağladık. Bu ceza temiz sicilinden dolayı 5 yıl ertelendi. Bununla da yetinmedik, hem Kadir Yalçınkaya'ya hem de 13 üst düzey fabrika yöneticisine sendikal haklarının kullanımını engelledikleri için dava açtık. Bu davaları da kazanacağımızı düşünüyoruz.

Gerçek: Fabrika içindeki örgütlenme çalışmaları nasıl gidiyor?

İlker Aydemir: Standart Profil firması Manisa'da iki fabrika olarak üretim yapıyor ve her geçen gün daha da büyüyor, işçi sayısı artıyor. Fabrikada sürekli bir devri daim var. İşimiz zor. Ancak tüm zorluklara rağmen her iki fabrikada da örgütlenme çalışmalarımız sürüyor. Ayrıca 27 Aralık 2014 ile 5 Ocak 2015 tarihleri arasında da Manolya Meydanı'na sendika tanıtım standı kurduk.

Gerçek: Standı kurma amacınız neydi ve nasıl tepkiler aldınız?

İlker Aydemir: Standı kurma amacımız Standart Profil'deki mücadelemizi tüm Manisa kamuoyuna duyurmaktı. Kurulan stand sayesinde SP'deki işçile-

re ya da yakınlarına da ulaşmayı hedefledik. Gerçekten de başarılı bir çalışma oldu. Hem amacımıza ulaştık, birçok SP işçisi ile buluştuk hem de diğer fabrikalardaki işçilerle tanışma fırsatımız oldu. Başka fabrikalarda çalışan işçi arkadaşlarımızı da farklı farklı sendikalara yönlendirdik.

Gerçek: Bundan sonraki adımlarınız ne olacak?

İlker Aydemir: Ara ara stant kurma çalışmalarımızı sürdüreceğiz. İşçi duraklarında ve fabrika önlerinde bildiri dağıtmak gibi çalışmalarımız olacak. Sizin gibi duyarlı partiler, dernekler aracılığıyla da tüm emekçilere seslenmek istiyoruz. Tüm Manisalı emekçilerin desteğine ihtiyacımız var. Petrol İş sendikası olarak tıpkı Düzce'de olduğu gibi Manisa'da da yetkiyi almak istiyoruz. Tüm Manisa emekçilerinden SP'de çalışan yakınlarını, akrabalarını, eşlerini dostlarını ikna etmelerini, bir an önce Petrol İş sendikasında örgütlenmeye teşvik etmelerini istiyoruz. Çünkü SP'nin Düzce'deki fabrikasında çalışan ve sendika üyesi olan işçiler Manisa'daki işçilerden iki katı fazla maaş alıyorlar. Bunu biz de başarabiliriz. Tüm emekçilerin desteği ile Standart Profil'de sendikamız Petrol İş'i yetkili kılabiliriz.

ODTÜ'de sınıf mücadelesi ve grev!

ODTÜ'de mücadeleci eğilimler son iki yılda giderek güç kazanıyor. Dönüm noktası, elbette, tamı tamına iki yıl önce, 18 Aralık 2012'de dönemin başbakanı Tayyip Erdoğan'ın Göktürk-2 uydusunun fırlatılışı için ODTÜ'yü iki bin polis ve onlarca zırhlı araç ile işgal etmesi üzerine yaşandı. Protesto düzenleyen az sayıdaki öğrenciye uygulanan azgın polis terörü, bir anda tüm okulu saran bir yangına dönüştü. Bunu Gezi ile başlayan halk isyanı sırasında yaşanan devasa eylemler takip etti. Altı ay içinde ODTÜ ikinci defa ayağa kalktı. İsyanın başlamasından üç ay sonra ODTÜ üçüncü defa ayağa kalktı. Bu sefer konu, rektörün izni ile Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek tarafından ODTÜ ormanından geçirilmesi planlanan yoldu.

ODTÜ emekçileri bayrağı devralıyor

İsyanın yenilgisi ve yolun engellenemesi bu mücadelelerin başını çekmiş olan öğrenci gençlikte yavaş yavaş bir durgunlaşmaya yol açarken ODTÜ emekçileri giderek mücadeleci eğilimler sergilemeye başladı. Aslında bu, ülkenin kalanından farklı bir tablo da değildi.

İlk dalga, ODTÜ işçilerinin toplu sözleşme sürecinde geldi. Talepleri kabul edilmediği takdirde grev yapmaya kilitlenen ODTÜ işçileri, önemli kazanımlara, tek bir dakika bile greve gitmeden ulaştılar. Daha sonraki dalga Berkin Elvan'ın ölümünden sonra gerçekleşen büyük ders boykotu ve kuvvetli iş bırakma oldu. Burada ODTÜ emekçileri önemli bir refleks gösterdiler; fakat hareketin motoru öğrencilerdi. Esas

dalga ise Soma katliamının ardından geldi. Gece yarısı Eğitim-Sen Ankara 5 No'lu Üniversiteler Şubesi'nin aldığı karar ile greve giden emekçiler, yalnızca Eğitim-Sen üyeleri değildi. Tez-Koop-İş'te örgütlü işçiler ve hiçbir sendikaya üye olmayan emekçiler de greve çok yoğun katılım gösterdiler.

İş bırakma sırasında kütüphane, yemekhane, Sosyal Bina tamamen; öğrenci işleri ise bir süre boyunca kapalı

kaldı. Hazırlık binasında tüm dersler iptal edildi, birçok bölümde dersler ve laboratuvarlar yapılmadı. Hem iş bırakmayı hem de ardından Enerji Bakanlığı'na gitmeyi hedefleyen fakat polis saldırısı ile ODTÜ'nün kapısından bile çıkamayan yürüyüşe rengini veren bu kez emekçiler oldu. Bu eylem ile uzun süre sonra ilk defa iş bırakmalar sadece belli sayıda çalışanın işyerini terk etmesi biçiminden çıkarak işi tamamen durdurmaya evrildi.

ODTÜ emekçilerinin radikalleşme eğrisindeki son dalga ise promosyon eylemleri oldu. Günlere yayılan eylemler ve 15-16 Aralık ile 19 Aralık tarihindeki iş bırakmalar, binin çok üzerinde kamu emekçisi (farklı sendikalarda örgütlü emekçiler grev

için tam bir birlik oluşturdular) ve işçinin işi durdurduğu, taşeron işçilerin de kendilerini ilgilendirmemesine rağmen parçası haline geldiği, sendika içindeki asistanların hareket tarafından birer sendikacı olarak eğitime başlandığı koca bir sınıf mücadelesi okuluna dönüştü. Grev süresince Yapı İşleri, atölyeler, Isı-Su İşletme, Elektrik İşletme, Telefon İşletme, Taşıt İşletme, kütüphane, yemekhane ve öğrenci işleri tamamen kapanan birimler oldular. Grevin sonucunda promosyonun tek seferde ödemesi ve grevde talep edilen rakama ulaşmasa da promosyon miktarının artırılması, bir kez daha eylemlerde protestonun ötesine geçmenin kazanım için şart olduğunu gösterdi. Yine ODTÜ'deki grev, farklı sendikalar çatısı altında örgütlenmiş emekçileri birleştirmenin yolunun da hak alıcı mücadeleleri yükseltmek olduğunu bir kez daha gösterdi.

Gelenek sürüyor, ODTÜ yürüyor

Sloganlar, bütün bir duygu ve amaç yığınının bir cümlede özetlenmesiye, 16 Aralık'ta, grev ikinci gününde, ODTÜ emekçilerinin tam da bankaların önünden geçerken "Gelenek sürüyor, ODTÜ yürüyor" sloganını atmaları son derecede manidar olmuştur. ODTÜ'de cisimleşen toplumsal değerlerin taşıyıcısı, bankalarla ve şirketlerle kol kola emekçinin tepesinde bekleyen yönetim değil, bütün bu serüvenin anlattığı gibi ODTÜ emekçileri ve ODTÜ öğrencileridir.

Maltepe Üniversitesi Hastanesi direnişinden işçilerle röportaj:

"İlk kez bir özel hastaneye sendikayı sokacağız!"

Maltepe Üniversitesi Hastanesi, sendikalaşma mücadelesini kırmak için sendikaya üye olan hatta henüz olmamışlar da dahil 98 işçiyi yaklaşık bir ay önce işten çıkardı. İşçilerin direnişi Kaç-ak saraya karşı fabrikanın önüne kurdukları ve "Direniş Sarayı" adını verdikleri çadırda devam ediyor. Maltepe işçileri aynı zamanda Gebze'de Birleşik Metal-İş sendikasının düzenlediği mitingden Ülker işçilerinin direniş alanına her yerde hem direnişlerini duyurmak hem de sınıf kardeşlerinin mücadelelerine destek olmak için hazır bulunuyor. Aşağıda direnişlerinin 26. gününde işten atılan temizlik işçisi Fatma Baydemir'le yaptığımız görüşmeyi aşağıda yayınlıyoruz.

Gerçek: Kaç yıldır Maltepe Üniversite Hastanesi'nde çalışıyorsunuz?

Fatma Baydemir: 2002'den beri bu hastanede çalışıyorum.

Gerçek: Sendikalı olma süreciniz nasıl gelişti?

Fatma Baydemir: Aslında sendikalı olmak aklımızda yoktu. Biz yalnızca yol parası almak istiyorduk. Hastane müdürü ile bir görüşme yaptık. Yol parası istedik. O da bize "Sizin gibi paspasçı çok. Çalışan çalışır gerisi defolsun gitsin" dedi. Biz bu duruma çok kızdık. Daha sonra bir arkadaşımız bize DİSK'i getirdi, kabul ettik. Sendikalı olduk.

Biz sendikalı olduğumuzda öğrendik ki aslında hayvan çiftliğinde çalışıyormuşuz, bazı arkadaşlarımız eğitim köyünde çalışıyormuş. Hep başka başka yerlerde çalıştığımızı göstermişler belgelerde. Hâlbuki ben 12 yıldır aynı yerde, hastanede çalışıyorum.

Gerçek: Sendikalı olduktan sonra neler

oldu?

Fatma Baydemir: Sendika başkanıyla rektör bir toplantı yaptı. Rektör, "Sendikayı kabul edersek hastanenin prestiji sarsılır" dedi ve görüşmeden bir sonuç çıkmadı.

Gerçek: İşten atılmalar nasıl oldu?

Fatma Baydemir: Önce bir arkadaşımızı işten attılar. O, sendikayı hastaneye getiren arkadaşımızdı. Ardından üç arkadaşımızın daha işine son verdiler. Daha sonra 94 kişiyi birlikte attılar.

Gerçek: Siz işten atıldığınızı nasıl öğrendiniz?

Fatma Baydemir: Bir sabah işe gittik kartımızı bastık, işimize başladık. Sonra gececi arkadaşlarımızdan öğrendik ki işten atılmışız. Bir haber bile vermeye gerek görmemiş yönetim. Sonra bütün arkadaşlarımızı bilgilendirdik ve işi bıraktık. Tüm işçiler bahçede toplandık. Muhasebe müdürü, tek taraflı olarak işi feshettiklerini ve bir şirketle anlaşıklarını söyledi. Yani bizi

işten atıp taşeron şirketle anlaşma imzalamışlar. İşten atıldığımızı öğrenen sendikalı bir arkadaşımız kalp krizi geçirdi, anjiyo oldu. Şu an hala raporlu ve evde istirahatte. Onu şimdilik işten atamıyorlar raporlu olduğu için. Bir arkadaşımız meme kanseriydi. Hepimizin bir sorunu var. Mesela dört çift karı-koca işlerinden oldular. Hadi bizim eşimiz hala çalışıyor ama o arkadaşlarımızın durumu çok kötü.

Gerçek: İçeride sendikalı olup da işten atılmayan var mı?

Fatma Baydemir: Yaklaşık elli kişi daha sendikalı olduğu halde içeride. Onları atmadılar ama yakında atarlar. Herkesi taşeronlaştırıyorlar. Bir tek sekreterler kadrolu, tüm işçiler şu an taşeron çalışıyor.

Gerçek: İşten atıldıktan sonra sizinle yapılan görüşmelerde ne dediler?

Fatma Baydemir: Bizi tekrar işe almak istiyorlar ama taşeron olarak, sendikasız güvencesiz gelin çalışın diyorlar. Biz yo-

lumuzdan dönmeyiz. Aramızdan çürük elmalar çıktı, taşeron olarak çalışmayı kabul ettiler.

Gerçek: Peki doktorlardan, hemşirelerden destek alıyor musunuz?

Fatma Baydemir: Pek çoğu kalben destekliyor biliyoruz ama çadıra gelemiyorlar, işimizden olurlar korkusuyla. Cerrahlar mesela, geldiler ama çekiniyorlar, profesör ünvanları ellerinden alınır diye.

Gerçek: Aileniz destek oluyor mu?

Fatma Baydemir: Evet hatta bakın şu eşim, (eşini gösteriyor, çadırda.) beni hiç yalnız bırakmadı. Pek çok arkadaşımızın ailesi çocukları geliyor destek olmaya.

Gerçek: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Fatma Baydemir: Yanımıza gelip destek olduğunuz için teşekkürler. Mücadeleye devam edeceğiz ve Türkiye tarihinde ilk kez bir özel hastaneye sendikayı sokacağız!

Turizm işçilerine çağrı!

Sungur Savran

Barbarlığın 2014'ü

2013 yılı sonunda yazdığımız bir değerlendirme yazısında 2014 yılında Avrupa'nın bambaşka bir yer haline geleceğini, Mayıs ayında yapılacak Avrupa Parlamentosu seçimlerinde faşizmin gölgesinin bütün kıtanın üzerine düşeceğini yazmıştık. Mayıs ayı geldi, seçimler yapıldı ve üç ülkede faşist, ön-faşist ya da aşırı sağcı partiler 1930'lu yıllardan beri ilk kez birinci parti haline geldi: Fransa, Britanya ve Danimarka. Ayrıca faşizmin yükselişi neredeyse bütün ülkelerde görülebiliyordu. Macaristan ve Yunanistan'da açıkça Nazi sembollerini kullanan partiler ülkelerinin güçlü partileri haline gelirken, Nazizm konusunda travmatik bir deneyim yaşamış olan Almanya'da bile ilk kez açıkça Nazi geçmişe referans yapan bir parti (NPD) Avrupa Parlamentosu'na bir temsilci yollamayı başardı. Şimdi Müslümanlara düşman bir hareket (PEGIDA) her hafta büyüyen sayıda insanın katılımıyla gösteriler düzenliyor.

Ama 2014 faşizmin Avrupa'da yükselişi açısından asıl bir başka ülkede, henüz Avrupa Birliği üyesi olmayan eski Sovyet cumhuriyeti Ukrayna'da büyük bir sürpriz sundu bize. Şubat ayında ülkenin cumhurbaşkanı büyük kitle hareketlerinin basıncı altında devrilirken yerine kurulan NATO ve AB yanlısı hükümette faşistler altı bakanla koalisyon ortağı olarak yer alıyordu. Hitler'den bu yana ilk kez faşistler Avrupa'da iktidar ortağı olmuştu. Gerçi sonbaharda yapılan seçimlerde büyük bir başarı gösteremediler, ama 2015'i çok anlamlı bir gösteri ile karşıladılar. Binlerce, belki de on binlerce insan İkinci Dünya Savaşı döneminde Hitler'in ordularının işgal ettiği Sovyetler Birliği'nde Nazi müttefiki olan Ukrayna milliyetçi lideri Stepan Bandera'nın anısına büyük bir yürüyüş düzenlediler! Faşizm açık açık, adını söyleye söyleye geri geliyor!

Hıristiyan nüfusun ağırlıkta olduğu Avrupa'da faşizm yükselirken, Müslüman nüfusun çoğunluk olduğu Ortadoğu coğrafyasında başka bir barbarlık eğilimi başını kaldırdı. Kendine Irak ve Büyük Suriye İslam Devleti adını veren bir örgüt (Arapça adının kısaltmasıyla DAİŞ, Türkçe'de yaygın kullanılan kısaltmayla IŞİD) Ortadoğu'nun yüz yıllık devlet düzenini altüst edecek kadar güçlü bir biçimde sahneye çıktı, Suriye'nin ve Irak'ın topraklarının bir bölümü üzerinde kendine İslam Devleti adını veren bir siyasi birim kurdu, liderini de bütün Müslümanların halifesi ilan etti. Haziran ayından bu yana, ABD ve kurduğu koalisyon bir yandan, Irak ve Kürdistan Bölgesel Yönetimi bir yandan, Suriye bir yandan, İran bir başka yandan bu birime karşı askeri mücadele verdiği halde bu birim hâlâ ayakta. DAİŞ, kendine biat etmeyen herkesi kâfir ilan ediyor (yani tekfirci). Şiilere ve Alevilere düşman, koyu bir mezhepçilik uyguluyor, İslam coğrafyasını bir iç savaşla tehdit ediyor. Kelle kesiyor, kendisinin Müslüman gördüğü kadınların dışdakileri cariyeye yapıp pazarda satışa çıkarıyor, müziği yasaklıyor, çocukları erkenden bu doğrultuda şartlandırmaya girişiyor. İslam'ın ağırlıklı olduğu coğrafyaya barbarlık bu kılıfta girdi!

Bir de Orta Amerika'da ve Latin Amerika'nın en büyük ülkelerinden Meksika'da devletin mafyalaşması ve çeteleşmesi var. En son Meksika'da 43 stajyer öğrencinin kaçırılıp ortadan kaldırılması olayıyla dünyanın gündemine oturan bir devlet-mafya iç içeliği, dehşet verici bir şiddeti ülkeye ve bölgeye hâkim kılmış durumda. 2007'den bugüne uyuşturucu bağlantılı sokak savaşlarında ölü sayısı 85 bin! O tarihten bu yana faili meçhul cinayetler ise 23 bin!

Barbarlık daha şimdiden kapımızda, bazı coğrafyalarda evimizde! Bütün bunların ardında kapitalizmin dünya çapında yaşadığı devasa ekonomik krizin ve bunun yol açtığı derin uygarlık krizinin yattığını görmemek mümkün mü? Devrimci İşçi Partisi, dünyanın geleceğinin barbarlığa teslim edilmesine karşı savaşın sosyalizm için mücadeleyi gerektirdiğini söylüyor. 2014 bunu doğruladı. 2015'i ve onu izleyen yılları 2014'e benzemekten kurtarmak hepimizin ellerinde. Gelin işçi sınıfı saflarında savaşalım. Çünkü gelecek artık bugün oldu: ya sürekli devrim, ya barbarlık!

Turizm-otel sektörü çalışanı iseniz baştan şunu kabul etmelisiniz: Önemli olan sizin mesai saatiniz değildir, önemli olan "işin ne zaman bittiği"dir. İş bittiği taktirde sizin mesainiz de bitmiştir. Sizin yerinize mutlaka sokakta, hem de daha az parayla çalışacak birisini bulur patron. En azından size bunu söyler. Söyler ki, ses çıkardığınızda "zam, çalışma saatleri, nerede benim fazla mesai ücretim" dediğinizde işsizlik sotasını kaldırabilsin. Hele ki Antalya, Bodrum, Kuşadası, Çeşme gibi güney merkezlerinden birinde iseniz, geçici ya da mevsimlik çalışmanız "sektörün doğal yapısı"ndadır. Otel mutlaka kapanacak, siz de işsiz kalacaksınız.

Böyle söylerler, böyle gelmiştir, böyle gidecektir derler konuyu kapatırlar.

Ama biz kapatmıyoruz!

Turizm-otel işçisi kardeşler

Gelin bu cümleleri tersine çevirelim. Bizim fabrikalarımızdan, duman çıkmıyor olabilir. Bizim fabrikalarımız şehrin göbeğinde ya da lüks semtlerin ortasında olabilir. Nerede olursak olalım, bizler de aynı metal, tekstil, deri işçileri gibi bu sınıfın, işçi sınıfının bir parçasıyız. Haklarımızı bilelim, bilmekle kalmayalım, genişletelim. O da yetmez, tüm bunları yapmak için şimdiden örgütlü mücadeleye atılalım.

Bu gazetenin sayfalarında, diğer sektörlerden mücadele ve direniş haberleri var. Metalden madenlere, sanayi fabrikalarına dek gelen işçi mektuplarında değinilen sorunların hemen hemen hepsi turizm-otel işçilerinin de sorunlarıdır. Demek ki sorunlarımız ortak, demek ki işçi sınıfı bir bütün olarak patron sınıfının saldırısı altında.

Taşeronlaştırma, çalışma saatlerinin artması, iş güvencesinden geriye kalan kırıntılarının ortadan kaldırılması, işsizlik belası, ücretlerimizin kuş kadar kalması...

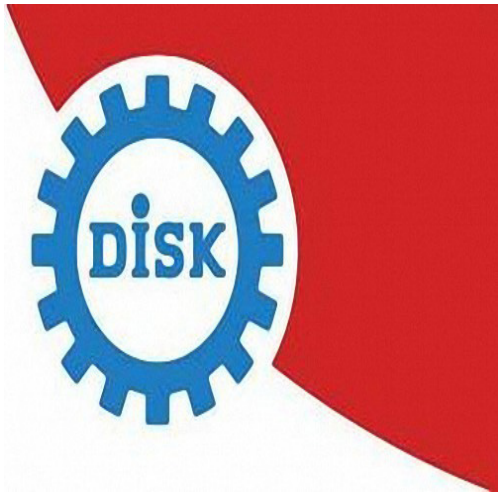
Ne yapmalı?

Dertlerimizin dermanı bizdedir. Otellerde, restoranlarda, işyerlerimizde kendi komitelerimizi kurmalı, sendikalarımıza üye olmalıyız. Sektörümüzde birbirine çok benzeyen iki mücadeleci sendika bulunmaktadır: Tüm Emek-Sen ve Dev Turizm-İş. Sendikalarımıza üye olmak yetmez, onları denetlemeli harekete geçirmeliyiz.

Haydi el ele verelim, geleceğimizi örgütleyelim.

Bütün otellerin işçileri birleşin!

Turizm işçileri mücadelesi açısından DİSK yönetimine üç soru

Devrimci Turizm İşçileri Sendikası'nın ikinci genel kurulu Antalya'da gerçekleştirildi. Genel kurulda Kani Beko, divan başkanlığı yaptı. Kuşkusuz DİSK genel başkanının, Dev Turizm İş genel kuruluna katılması turizm işçileri için anlamlıdır. Ama Kani Beko'nun turizm işçilerinin sendikal mücadelesinin en yüksek organı genel kurulda tabir yerindeyse sazi eline alıp, genel kurulu kontrolü altına alması bizce daha anlamlıdır. Genel kurul boyunca kürsüden yapılan konuşmaların neredeyse tamamına cevap verme ve üzerine konuşma gereği duyan Kani Beko'nun ve onun şahsında DİSK yönetiminin turizm işçilerinin sendikal mücadelesi bağlamında aşağıdaki soruları da cevaplamasını bekliyoruz.

1- DİSK'i DİSK yapan değerlerin başında mücadele gelmektedir.

Turizm-otel sektöründe işçi sınıfının sömürü koşullarına karşı artık gözle görülür bir homurdanma mevcuttur. Turizm sektöründe örgütlenme atılımını hedefleyen bir sendikal yapı, bu açığa çıkmaya hazır öfkeyi örgütlü bir güce dönüştürmeyi hedeflemelidir. DİSK ve Dev Turizm İş'in böyle bir örgütlenme stratejisi mevcut mudur?

2- Dora Otel işçilerinin mücadelesi, bu yazı yayına hazırlanırken yüzü günlerine girmekteydi. İşten atma saldırılarına karşı Tüm Emek Sen üyesi işçiler, siyasi kurumların da desteğiyle eylemler düzenlemekte, işyerinde örgütlenmeye devam etmektedirler. DİSK, Dora Otel işçileri ile bir temasa girecek midir, dayanışma gösterecek midir? Yoksa, tüm dost kurumlara ve sendikalara yapılan dayanışma çağrılarını üzerine almamaya devam mı edecektir?

3- Dev Turizm İş genel kurulunda, Tüm Emek Sen üyesi ve işten atılan Dora Otel işçileri, birer konuşma yapmışlar, iyi niyet ve görüşlerini ortaya koymuşlar, turizm sektöründe mücadeleci sendikaların yan yana gelmesi ve birleşmesi gerektiğini söylemişlerdir. Bunun yanında çeşitli siyasi kurum temsilcileri de bu görüş minvalinde fikir beyan etmişlerdir. DİSK genel başkanı Kani Beko da "DİSK'in kapısı herkese açıktır" şeklinde ortalama bir yorum yapmıştır. Kani Beko bu görüşü divan başkanı olarak mı yoksa DİSK genel başkanı olarak mı ifade etmiştir. DİSK yönetiminin turizm sektörünün en mücadeleci ve geniş sendikal örgütünü yaratma yolunda, Dev Turizm İş ve Tüm Emek Sen'in birleşmesi konusundaki görüşü nedir?

Yılmaz Tan

“Ağır ve tehlikeli yük”

Nasıl ki uluslararası burjuvazinin günümüz ekonomik krizi karşısında iyimser ve kötümser kanatları var, günümüzde Türk burjuvazisinde de benzer bir ayrışma söz konusu. Bunun altında burjuvazinin kendi içindeki sınıf savaşının yattığı gerçeğini bir kenara koyarak kriz eğilimleri karşısında bu ayrışmanın işçi sınıfı açısından ne anlama geldiğini soralım.

AKP etrafında kümelenen İslamcı burjuvazinin sözcüleri önceleri “kriz miriz yok!” derlerdi. Şimdi ise hükümet yanlısı *Yeni Şafak* gazetesi yazarının ifadesiyle “ne gelmez bir krizmiş bu; ne batmaz bir ekonomiymiş, ne Türkiye’ymiş, salla salla yıkılmıyor!” (*Yeni Şafak*, 25.12.2014) diyerek Türkiye’de de giderek belirginleşen kriz emarelerini küçümseyici bir tavırla hasıraltı etmeye çalışıyorlar. Yazar bu tespitini bir soru ile gerekçelendiriyor: “Ülkemiz ekonomisinin seyrini gösteren veriler, doğrudan yatırımların gittikçe arttığını ortaya koyuyor. Siz bir yatırımcı olsaydınız, ekonomik ve politik açılarından risk düzeyi artan bir ülkeye doğrudan yatırım yapar mıydınız?” Yazarın ülke ekonomisinin seyrini gösteren verilerden sadece birine odaklanmış olmasının altında, AKP hükümetinin ister doğrudan yatırım ister sıcak para biçiminde olsun, kısa vadede dışardan borçlanabilmek üzere gözünü “istikrar” bürümüş olması yatıyor.

Bunu bir kenara bırakıp olgulara bakacak olsak, hiç de iddiaları doğrulamadıklarını görüyoruz. Evet geçen seneye göre yabancı doğrudan yatırımlar bir miktar daha artmış görünüyor, gelelelim biraz daha uzun vadeli baktığımızda 2005-2014 yıllarındaki gelen toplam yabancı doğrudan yatırımların ortalamasının bile altında. Yani belirgin ya da kalıcı bir artış söz konusu değil. Öte yandan yazarın sırtını döndüğü “ülkemiz ekonomisinin seyrini gösteren veriler” biriken kriz emarelerine dair çok şey söylüyor. Tüketicilerin ülke ekonomisine olan güvenlerini yansıtan Tüketici Güven Endeksi bu yıl en düşük seviyesinde; 2013’te Gezi’den başlayan Haziran İsyanı ve 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarının ardından bile bu düzeye gerilememişti. Özel sektör yatırımları tam anlamıyla durgunluğa saplanıp kalmış durumda. Sadece yatırımların artış oranı azalmıyor, bir de eskisine kıyasla daha az yatırım yapılıyor. 2011’in son çeyreğinden bu yana düşüyen özel yatırımlar. İşsizlik artıyor. Sanayi üretimi ve kapasite kullanımı gerilemeye devam ediyor. Kırılganlık endeksinde en yüksek puanı alan Türkiye, para birimi dolar karşısında Nisan ayından bu yana en yüksek değer kaybına uğrayan ülke durumunda. Onun ardından Brezilya, Hindistan, Endonezya ve Güney Afrika geliyor. Özetle zemin zaten çürük ya da bir başka benzetmeyle kalp damarları tıkalı; geriye ekonomik krizi hangi olayın tetikleyeceğini öngörmek kalıyor.

Ekonominin gidişatına dair kötümser ama daha gerçekçi de olan ve çoğunluğunu batıcı burjuvazinin oluşturduğu İstanbul Sanayi Odası başkanı ise “en ağır ve tehlikeli yük özel sektörün sırtında” diyerek (*Milliyet*, 26.12.2014) olası kriz karşısında hükümetten sermayeyi koruyucu bazı önlemler talep ediyor. Yapısal reformlar adı altında işçi sınıfına saldırıyı artırmayı hedefleyen bir “eylem programı” hükümetten beklentileri. Aman dikkat! Ekonomiyi derin bir krize sürüklemekte olan politikaların baş sorumlusunun Türk burjuvazisi olduğunu unutmayalım. Dediklerinin tam tersine “en ağır ve tehlikeli yük” asıl Türkiye işçi sınıfının sırtındadır. Bireysel kredilerini ve kredi kartı borçlarını ödeyemeyen, yoksulluk ve muhtaçlık içinde yaşayan, Soma’da, Ermenek’te, Yırca’da, inşaatlarda, tersanelerde, fabrikalarda her an ya işten atılma ya da ölme tehlikesiyle yaşayan emekçilerin sırtındadır. Yeni yılda omuz verelim şu en ağır ve tehlikeli yükten kurtulalım.

2015 ekonomik küçülme yılı mı olacak?

Kapitalist dünya ekonomisi de, Türkiye ekonomisi de 2014’ü zar zor çıkarttı. Ama 2015 şimdiden korkutuyor. Rusya 2015’te derin bir daralmayı garanti altına almış durumda! Kendi merkez bankası 2015 için yüzde 4,5 küçülme öngörüyor! Yunanistan, son aylarda iki kez sinyal verdi. Devlet tahvillerinin faizi yüzde 8-9’larda dolaştı, borsası bir günde yüzde 13 değer yitirdi. 12 milyonluk komşumuz aslında 500 milyonluk AB ekonomisinin öncü işaretlerini veriyor. Avro bölgesi, AB’nin dinamosu Almanya dâhil resesyona (küçülme) ile boğuşuyor. “Deflasyon” olarak anılan çok düşük enflasyon, Avrupa ekonomisinin içinden çıkılması zor bir kronik küçülme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunun bir göstergesi olarak görülüyor. Dünyanın üçüncü büyük ekonomisi Japonya bir süredir başlatmış olduğu iddialı genişlemeci politikaya rağmen 2014’ün ikinci üç aylık döneminde yüzde 7,1, üçüncü döneminde ise yüzde 1,5 daralma yaşadı. Latin Amerika’nın devi Brezilya resesyonda. Dünya ekonomisinin yeni devi Çin ise iki haneli büyümeden koptu, yüzde 7 dolaylarında dolaşiyor. Daha önemlisi, Çin gayrimenkul piyasası değer yitirmeye başladı. Bir tek ABD nispeten düzgün bir gelişme gösteriyor. Büyüme eskisinden iyi, işsizlik azalıyor.

Ama dünya ekonomisinde her taşın altında sorun çıkıyor. Petrol fiyatlarının yarı yarıya düşmesi yatırımların arttırılmasını sağlar diye bir umut ışığı olacakken, Rusya’dan Venezüella’ya ve Nijerya’ya kadar esas kamu geliri ve döviz kaynağı petrol ve doğal gaz olan ülkelerin iflası olasılığını gündeme getirdi. Dahası, ABD kaya petrolü ile tam yeniden bol miktarda petrol üretmeye başlamışken, bu işe girmiş birçok şirketin düşük fiyat dolayısıyla iflası bekleniyor.

2008’de büyük finansal çöküş yaşanmış berber merkez bankalarının sıfır faiz ve karşılıksız para basma politikası dünya ekonomisini az çok ayakta tuttu. Ama şimdi yeniden bir

dipsiz kuyuya düşme başlarsa, artık gidilecek yer de kalmadı. 2008’de faiz oranı yüzde 5 civarındaydı. Yüzde sıfıra düşürdüğünüzde bir manevra alanı sağlayabiliyordunuz. Şimdi o alan da yok. Daha da önemlisi, kitleler altı yıllık bir kemer sıkımdan sonra nefes almak istiyor. Daha şimdiden tepkiler artmış durumda. Hem faşizmin habercisi hareketler, hem de reformist türden de olsa sosyalist partiler büyüyor. Bu ortamda bir ekonomik daralma patlayıcı madde gibi etki yapar.

Türkiye zorda

Türkiye’de de üçüncü çeyrekte büyüme yüzde 1,7’ye kadar düştü. Ayrıca işsizlik de 2008-2009 daralmasından bu yana ilk kez 3 milyonu aştı. (Bu resmi işsizlik rakamı. Umutsuzlanıp iş aramaktan vazgeçenleri de kapsayan daha gerçekçi rakam ise 5,5 milyon.) Türkiye ekonomisi son yıllarda yine dışarıdan finansal vurgun amacıyla gelen sıcak para sayesinde hızlı büyüyordu. Şimdi ise çok riskli bir ekonomi olduğu için dünyanın ilk büyük sarımsında yabancı sermayenin geri çekilmesi ihtimali çok güçlü. Cari açığı çok yüksek, şirketleri ve bankaları döviz cinsinden ileri derecede borçlu, kısa vadeli borcu döviz rezervlerine göre ağır. Sıcak paranın aniden çekilmesi, doları ve avroyu hızla yükseltir.

Zaten daha bu yılın başında Merkez Bankası bir gece yarısı operasyonu ile faizleri neredeyse iki katına çıkararak 2,38’i bulan doları ancak kontrol altına alabilmişti. 11 ay sonra dolar bu sefer 2,41’i dahi görmüş bulunuyor ve 2,30’un altına hiç inmiyor. Ani bir sıcak para çekilmesi, birçok şirketin döviz cinsinden borcunun Türk lirası karşılığını şişireceği için çok ciddi bir sarsıntıya, yaygın bir iflaslar dizisine ve ekonomide ciddi bir daralmaya yol açabilir. IMF en son Türkiye raporunda 2008-2009 döneminde yaşanan yüzde 4,8’lik küçülme-yi bile aratabilecek bir kriz olasılığında söz

ediyor!

Türkiye’nin sıcak paraya bağımlılığından, cari açığından ve özel sektörünün yüksek dercede dış borçla çalışıyor olmasından başka risk faktörleri de var. Türkiye ekonomisinin yüksek derecede bağımlı olduğu AB ekonomisi 2008’de başlayan büyük depresyon ortamında dünya ekonomisinin zayıf halkası. AKP iktidarının sürdürdüğü dış politika, özellikle de Suriye politikası Türkiye’yi yüksek riskli bir ülke haline getirmiştir. Nihayet, iç politikada 2013 Mayıs’ından bu yana üst üste yaşanan gerilimler (Gezi ile başlayan halk isyanı, 17 ve 25 Aralık yolsuzluk operasyonları, Kürt illerindeki Kobani (Kobanê) serhildanı vb.) sıcak paranın diken üstünde oturuyor olması anlamına geliyor.

İşçi hareketi yığınak yapmalı!

Ciddi bir ekonomik küçülmenin ne sonuçlar doğuracağını artık bütün toplum biliyor. İşten çıkartmalar süratle başlayacaktır. Kemer sıkıma derhal gündeme gelecektir. Kıdem tazminatları saldırı altında kalacaktır. Özelleştirmeler ve sosyal harcamalarda kısıtlamalar tırmanacaktır. Bütün bunlar ekonomik krizin yükünün, zaten yıllardır bunalmakta olan işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkılması anlamına geliyor. Öyleyse, işçi hareketi yaklaşan krize karşı yığınaklarını şimdiden yapmaya başlamalıdır!

Ülker işçileri çalışma ve sendika seçme haklarını savunmaya devam ediyor

27 Ekim günü Ülker fabrikasında çalışan işçilerden dokuz sendika seçme özgürlüğünü kullanarak Hak İş’e bağlı Öz Gıda-İş’ten DİSK’e bağlı Gıda İş’e geçtiği için işten çıkarılmıştı. Gıda İş’e geçen işçiler dayanışma aidatı ödedikten sonra toplu sözleşme hakkından yararlanmak istediklerini belirten bir dilekçeyi yönetime verdikten hemen sonra atılmıştı. Daha önce üstün performans gösterdiği için ödüllendirilen işçiler düşük verim gösterme ve amire itaatsizlik etme kılıfı altında iş hukukunun 25/2. Maddesi gerekçe gösterilerek işten çıkarıldı.

İleri sürdüğü iddialar gerçek dışı olduğu için patron mahkeme sürecinin sonucunda tıpkı Nestle, Bosch ve Sütaş’ta olduğu gibi işçilere sendikal tazminat ödemek zorunda kalacak gibi görünüyor. Peki bu patronlar neden mahkeme sonucunda işe geri almazsa aylarca çalıştırmadıkları halde işçilere kıdem, ihbar tazminatları ile birlikte 12 hafta 18 aylık ücret ödemeyi göze alarak işçileri işten çıkarıyor? Nedir bunları bu kadar korkutan?

Ülker’de yıllardır bir tiyatro oynanıyordu. Patronla işbirliği halindeki sarı sendikaların örgütlü olduğu çoğu fabrikada olduğu gibi patron Öz Gıda-İş’teki sendika bürokratları ile sözüm ona sıkı bir pazarlıktan sonra toplu iş sözleşmesi imzalıyor.

Bu nasıl sıkı bir pazarlıksa 10-15 yıllık işçiler sözleşme sonucunda ancak asgari ücretin biraz üstünde maaş alabiliyorlar. İş yasasının da gerisinde koşullarda, işçilerin sağlığı ve iş güvenliği hiçe sayılarak yıllık 270 saat sınırının iki hatta bazen üç katı fazla mesai yapılıyor. İşte bu koşullarda Ülker işçileri, insanca koşullarda çalışmak ve yaşamak için, artık bu oyuna

daha fazla seyirci kalmamak, kendi çalışma koşulları ile ilgili kararlara müdahale etmek üzere sendikalarını değiştirmeye karar verdiler. Kapı önüne koyulunca da direnişe başladılar.

Hak-İş’e bağlı Öz Gıda-İş’ten DİSK’e bağlı Gıda-İş’e geçiş ilk etapta yeterli kitleselleşme olmayınca Ülker patronunun bu girişimin başını çeken işçileri hızla işten çıkarmasının amacı sendika değiştirmeyi düşünen diğer işçilere gözdağı vermektir. Servislerin giriş çıkışlarının kontrolüne, içeride çalışmaya devam eden işçilere direnişçilere destek olmamaları yönünde ki baskınca, direniş çadırına yönelik polis ve güvenlik tacizlerine rağmen hem işten atılan işçilerin fabrika önündeki direnişi kararlılıkla devam ediyor hem de içeride işçiler Gıda-İş’e üye olmaya devam ediyor. Henüz yeterli düzeyde olmasa da tüm baskılara rağmen işçilerin sendika değiştirmeye devam etmesi önemli. Mücadelenin ve Ülker işçilerinin direnişi ile dayanışmanın basıncıyla da patron yeni işten çıkarmalara yeltenemiyor. Ülker işçisinin mücadelesinin başarıya ulaşması ve yeni işçilerin işten çıkarılmasının engellenmesi için dışarıda direnişi dayanışmayla ve kararlılıkla büyütürken içeride de sendikaların örgütlenmesini inatla sürdürmek gerekir. İçeride çalışan

Ülker işçilerine bu mücadelenin sadece atılan işçilerin geri alınması mücadelesi olmadığı, kendilerinin daha iyi koşullarda çalışması ve yaşamaları için verilen bir mücadele olduğunu ısrarla, inatla anlatmak gerekir.

Ülker’de direnen işçilere ve hatta içeride çalışmaya devam eden işçilere bu direniş bir yandan da sınıfının dostlarını ve düşmanlarını her yönüyle göstermiş oldu. İşçi sınıfını din/ırk/mezhep gibi farklı temellerde bölmeye çalışan, patronlar ve işçiler arasındaki karşıtlıkları da yine aynı temellerde gizlemeye çalışan sermayenin gerçek yüzü apaçık görüldü. Bakın Ülker’de direnen işçilerden Murat Topal *Gerçek* gazetesinin Aralık sayısında yayınlanan röportajında ne diyor: “Biz burada anladık ki zafer sokakta kazanılır. Mesele sadece para kazanmak da değil, sömürüyü durdurmak. Şu anki hükümet bazı konularda iyi olabilir, fakat işçiye zerre kadar destek vermedi, biz onları işçinin yanında görmedik. Biz oy verdik, bu sefer bir şeyler düzeler diye bekledik, ama sonucunu görüyoruz. Ben işçiyim, işçi olarak düşünmeliyim. Ben bugün burayı bırakırsam yarın çocuklarım da aynı duruma düşecek. Biz kazanırsak Türkiye’deki işçiler de kazanacak. Biz kazanırsak çocuklarımız da kazanacak.”

10 yıldır Ülker’de çalışan direnişçi işçi Murat Topal, tüm sınıf kardeşlerine haklarına sahip çıkmanın, korumanın ve genişletmenin yolunun nereden geçtiğini söylüyor. Yapılması gereken ve bizim de başından beri yapmaya çalıştığımız, işçi sınıfının bir mücadele mevzisi olarak gördüğümüz Ülker direnişinin kazanması, atılan işçilerin geri alınması, tüm Ülker işçilerinin sendika seçme özgürlüklerini fiilen kazanmalarının önünü açarak işe geri dönmeleri için dayanışmayı yükseltmektir.

Devrimci İşçi Partisi'nden yolsuzlukla mücadele kampanyası

Devrimci İşçi Partisi, işçi ve emekçilerin düşmanı gerici AKP iktidarının en zayıf yanlarından birinin yolsuzluklar olduğunu tespit etmiş bulunuyor. 17 Aralık ve 25 Aralık operasyonlarının Gezi ile başlayan halk isyanının hâkim koalisyonunda derin bir çatlak yaratması sonucunda ortaya çıktığını saptayarak bunların üzerine gidilmesinin büyük bir önem taşıdığını savunuyor. Şimdi Meclis Soruşturma Komisyonu faaliyetleri dolayısıyla toplumun gündemine gelen dört bakanın yolsuzluğu meselesinin, işçi sınıfı güçlerinin ve toplumsal muhalefetin bütün gücüyle üzerine gitmesi gereken bir mesele olduğu gerçeğinden hareketle Ocak ayında bu doğrultuda bir kampanya başlatıyor.

2014: Hırsızların aklanma yılı

Ocak 2015 sanki Aralık 2013'ten sonra gelen ay! 17 Aralık operasyonu yapılmış. Bütün suç delilleri ortaya dökülmüş. Bu yüz kızartıcı manzara karşısında milletin vekilleri olduğunu iddia edenler de derhal duruma müdahale ediyor, bir komisyon kuruyor, rüşvet ve yolsuzluğun bu ülkede ne kadar ağır bir suç olduğu anlaşılmalı diye yolsuzluğa bulaşmış olduğu belgelenmiş ve bu yüzden görevlerinden alınmış olan bakanları Yüce Divan'a yolluyor!

Oysa Aralık 2013 ile Ocak 2015 arasında koskoca bir yıl var. O koca yıl ise AKP iktidarının, polisi ve savcılarını susturarak ve

bastırarak, medyayı kontrol altına alarak ve yasaklayarak, interneti karartarak, yargıyı dağıtarak, sadece Tayyip Erdoğan'ı doğrudan ilgilendiren 25 Aralık dosyalarının değil, dört bakanın suçlarını içeren 17 Aralık dosyasının da özel görevle atanmış savcılar tarafından takipsizlik kararıyla kapatılmasına tanık oldu. Yılın son günlerinde bu bakımdan son derecede çarpıcı bir gelişme yaşandı. Paraları ayakkabı kutularında ve yatak odalarındaki kasalarda saklayanlar, yargının el koymuş olduğu servetlerine kavuştular. Çantalar dolusu parayı faiziyle birlikte geri aldılar, sırtlarına yüklediler, bütün Türkiye'nin gözü önünde çekip gittiler!

Saatli bomba

2014 başbakanın ve dört bakanın aleyhinde sayısız delilin ortaya çıkmış olmasına rağmen bir delil karartma ve kuşkuluları aklama yılı oldu. Ama bütün bunların yanı sıra bir şey daha yapıldı. Dört bakanın milletvekili olarak dokunulmazlığı olduğundan meclise onlar hakkında bir fezleke gelecekti ve meclis bu fezleke var olan deliller üzerinden bakanların durumunu değerlendirecekti. Fezleke bir türlü gelmedi, geldiğinde bir türlü işleme sokulmadı. AKP'nin elindeki meclis başkanlığı ipe un serdi. Sonra AKP kurulacak komisyona bir türlü üye vermedi. Ayrıca CHP ve MHP'nin önerdiği üyelerin daha önce bu konuda fikir açıklamış olduğunu, dolayısıyla soruşturma komisyonunda tarafsız davranamayacaklarını iddia ederek itiraz etti.

Bu arada atı alan Üsküdar'ı geçmiş, Beylerbeyi Sarayı'na çalışma ofisini kurmuştu. Tayyip Erdoğan cumhurbaşkanı olduğu için sorumsuzluk zırhına bürünmüştü. Artık komisyon çalışmaya başlayabilirdi. Ne var ki, bu strateji aynı zamanda bir saatli bomba yaratmıştı. Erdoğan artık AKP'nin doğrudan başında değildi. Bir de başbakan atamıştı. Hem AKP, hem bu başbakan önümüzdeki seçimleri düşünmek zorundaydı. Davutoğlu için seçimlerde alacağı oy oranı hayatidir. Çünkü Gül gölgede bekliyor. Düşük bir oy ve Davutoğlu tepetaklak devrilir!

AKP'de çatlak

Bu yüzden AKP saflarında bakanların Yüce Divan'a yollanması gerektiği konusunda sesler yükseliyor. Erdoğan meselenin

yeniden kendisine sıçrayacağından korktuğu için eski bakanların Yüce Divan'a gönderilmesini istemiyor. Oysa Davutoğlu "kol kopartmak"tan söz etti. Sonra da bakanlara Yüce Divan'ı kendilerinin talep etmelerini "tavsiye" etti. Danışmanı Etyen Mahçupyan AKP içinde yolsuzluk konusunda huzursuzluktan söz ediyor. Meclis Başkanı Cemil Çiçek Yüce Divan'ı adres gösterdi. AKP Grup Başkanvekili Mahir Ünal gazetecilerin soruları üzerine "ben olsaydım Yüce Divan'a giderdim" dedi. Üç dönem barajına çarpacak olan 70 vekildeki huzursuzluk yayılıyor. Dört şaibeli bakan da kendi içlerinde bölünmüş durumda. Erdoğan Bayraktar Tayyip Erdoğan'ı yakabileceğini biliyor. Daha önce "benim yaptığım her şeyden başbakanın haberi var" demişti. Onu Yüce Divan'a yollamak Erdoğan'ı yakmak anlamını taşıyor.

2015'i yargılama ve cezalandırma yılı yapalım!

Öyleyse zayıf halkaya yüklenelim! 5 Ocak'ta komisyonda Yüce Divan oylaması var. Ocak sonunda da genel kurulda. Halkın Yüce Divan talep etmesi için mücadele edelim. AKP basınç altında, hayatı dar edelim ona. Şayet bakanlar Yüce Divan'a giderse bütün 2015'i yolsuzluğa karşı mücadele yılı haline getirelim. Halkın gözü önünde kirli çamaşırların ortaya serilmesi, işin yayılmasına, hırsızların birbirine düşmesine yol açacaktır.

Bu büyük hırsızlığı sadece halk yargılayabilir. Şimdi Yüce Divan olanağını oraya gidecek yolun açılması için kullanmalıyız!

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

En yüce divan halktır! Eli uzun adamları halk yargılayacak!

17 ve 25 Aralık 2013 operasyonları, koskoca bir lağım çukurunu açtı, bizlere siyasi sistemin gerçekte nasıl işlediğini görme fırsatı yarattı. Türkiye o zamandan beri bir aklama ve karartma rejimi altında yaşıyor.

Aklama: AKP iktidarı, bir yıldır, ayakkabı kutularındaki milyon dolarlara, evlerdeki para sayma makinelerine, yatak odalarındaki kasalara, kollarda taşınan saatlere, İçişleri Bakan'ının bir kaçakçıyı korumak için önüne bile yatacağına dair beyanlarına, dönemin başbakanı ile oğlu arasındaki "sıfırlama" tapelerine rağmen, başta Tayyip Erdoğan ve ailesi olmak üzere birçok siyasinin, bürokratin ve patronun bulaşmış olduğu ortaya çıkan yolsuzluklardan yargılanmasını ve ceza almasını engellemekten başka iş yapmıyor.

Karartma: Bu amaçla deliller yok ediyor, savcılar ve polisler yüzlercesi ve binlercesiyle görevlerinden alınıyor, yasalar değiştiriliyor, yasak yasak üstüne geliyor, bütün dünyanın kullandığı Twitter ve YouTube internet siteleri bile karartılıyor.

Ama pislik o kadar büyük ki, bin yerden bastırırsanız, bir yerden yine fıskırıyor! Son olarak dört bakanın yolsuzluğu meclisin önüne geldi. Yolsuzlukları soruşturmak için kurulan meclis komisyonu 5 Ocak'ta bu bakanların Yüce Divan'a gönderilmesini AKP'li üyelerin oyuyla reddetti. Şimdi Ocak sonuna kadar meclis genel kurulunda tekrar oylama yapılacak. AKP'den fire olur da çoğunluk Yüce Divan derse bakanlar hâlâ Anayasa Mahkemesi önünde hesap verilebilir. Hayır derse yasal yollar kapanmış olacak.

İşçi sınıfının ve emekçilerin çıkarları tartışmasız biçimde bakanların Yüce Divan'a yollanmasında yatıyor! Bu dört bakanın yargılanması bütün pisliklerin toplumun önünde ortaya dökülmesi için bir olanaktır. Halkın parasını çalanlar hesap vermelidir. Gelecekte başka eli uzun adamların halkı soyup soğana çevirmesini engellemek için bu önemli bir adım olur.

Bu dört bakanın yargılanması, aynı zamanda Tayyip Erdoğan'ın bütün bu yolsuzluklardaki rolünün de ortaya çıkmasına yarayabilir. Unutmayın: eski Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar, olaylar ilk patlak verdiğinde, bütün yaptıklarının Tayyip Erdoğan'ın bilgisi dâhilinde yapıldığını, soruların esas muhatabının o olduğunu söyledi. Öyle demese ne olur? Dört bakan çalmış çırpmış, başbakanın eli armut

mu topluyordu?

Nihayet, yargılama, AKP'nin 17 ve 25 Aralık'ı bir "darbe" gibi gösterme gayretine büyük bir darbe vurur.

Patronlar düzeninin kurumları nereye kadar gidecek göreceğiz. Ama esas hesabı halk sorabilir ancak! Çünkü halkın bu alavere dalavereden hiçbir çıkarı yok. Ötekiler hep kendi geleceklerinin hesabını yapacak, düzen içindeki yerlerini sağlam tutmaya çalışacaktır. Sadece işçiler ve emekçiler sonuna kadar gidebilir. Öyleyse, bütün delillere ulaşma yetkisine sahip bir **Bağımsız Soruşturma Komisyonu** için seferber olalım. Sendikalarımızı, meslek örgütlerimizi harekete geçirelim. Paramız çalındı, hesabını soralım!

5 Ocak 2015

Levent Dölek

Yeniden bedelli ve profesyonel ordu üzerine

2011 yılında bedelli askerlik yasası gündeme geldiğinde, bu girişimi ordunun profesyonelleşmesinin bir parçası olarak görmüş, “ya parayı ya canını yasası” olarak tanımlamış ve karşı çıkmıştık. Ben de o dönemde bu yasadaki yararlanmayı reddettim ve 2014 yılında askere alındım. Terhis olur olmaz yeni bir bedelli yasası daha çıktı. Eskisinden farklı olarak bedelli ücreti 18 bin liraya düşürülmüştü.

Askerliğin fiyatının patates gibi mevsimsel olarak inip çıkması bedelli bekleyenleri sevindirir de silah altına alınmış halk çocuklarının son derece rencide olduğunu söyleyebilirim. Aslında bu konu Türkiye toplumunun derin bir çelişkisi olarak karşımıza çıkıyor. Sürekli yapılan asker övgüsünün ve Mehmetçik edebiyatının içinin ne kadar boş olduğu ve bunun ne kadar ikiyüzlüce olduğu askere alınan gençler tarafından iliklerine kadar hissediliyor. Asker birliğe katılmak üzere gittiği şehirde esnaf tarafından kazıklanır kazıklanmaz ve kapıdan girer girmez başlayan aşağılanma seanslarıyla memleketimizdeki asker sevgisinin gerçek yüzüyle tanışıyor. Bu “sevgiyi” yaşama ayrıcalığını sadece yoksul emekçi çocuklarına bahşeden bedelli uygulamasının askerleri ve ailelerini rencide etmemesi düşünülebilir mi? Hele ki canlar kaybedildiğinde bu acının haklı bir öfkeye dönüşmesine kim itiraz edebilir?

Peki buna rağmen neden tüm partiler (MHP dahil!) bedelliye destekledi? (Devrimci İşçi Partisi olarak bu konuda da yalnız kaldık!) Milletvekillerine kıyak emekliliği neden savunuyorlarsa aynı sebepten. Çünkü bu partiler yoksul halktan oy alıyorlar ama seçilenler hep toprak ağaları ve patronlar. Kendilerinin ve çocuklarının çıkarlarını kollayacaklar tabii... Ama dahası var. Sadece çocuğu, yeğeni, eşi dostu yararlınsın diye çıkarmadılar bu bedelliye. Bir de siyasi yönü var işin. Bedelli profesyonel orduya doğru bir adım. Burjuva partilerinin hepsi ordunun profesyonelleştirilmesinden yana. Bunun iç politikadaki gerekçesi şu: Başta hükümet partisi AKP olmak üzere burjuvazi ekonomik kriz beklentisi içinde ezilen sınıflara karşı bir iç savaş hazırlığı olarak ordunun profesyonelleşmesini yani bir anlamda polisleşmesini istiyorlar. En son Eğitim-İş’li kamu çalışanlarının eyleminde çevik kuvvet polisine elindeki AK 47 ile diklenen muhafız erinin görüntüleri bu gerçeğe çarpıcı biçimde işaret ediyor. O silah zorunlu askere alınmış erin değil paralı askerin elinde olsun istiyorlar, bu kadar açık. Bunu sadece AKP değil hepsi istiyor. Unutmayın Erdoğan, CHP’li Derviş’in ekonomik programını devraldı, hasbelkader CHP ve MHP iktidara gelse AKP’nin pek çok politikasını değiştirirler belki ama mutlaka işçi düşmanlığını devam ettirirler. Sınıfları bir hepsinin ne de olsa...

İkinci boyut dış politika ile ilgili. “Yurtta sulh, cihanda sulh” politikası çoktan mazide kaldı. Sadece AKP için değil CHP ve MHP de dahil buna. Çünkü burjuvazi kâr istiyor, petrol istiyor, pazar istiyor... Emperyalist abileri ile rekabet edemiyorlar belki ama arkasına askeri alıp Ortadoğu’da sofradaki kırıntıların peşinden koşmaya çok meraklılar. İddia ediyorum. TSK’nın profesyonelleşmesi tamamlanmış olsaydı büyük ihtimalle şu anda ordu alenen Suriye’ye girmişti. Oysa mevcut ordu yapısıyla böyle bir macera göze alınmaz ve alınmaz da. Çünkü uluslararası savaş başka şeye benzer. 30 yılda sadece 8-9 bin asker kayıp verildikten sonra kamuoyunda oluşan baskıyı düşünün ve daha fazla kaybın bir yılda belki de aylar içinde verildiğini düşünün... Hayır! Böyle bir maceraya silah altına alınmış emekçilerle değil paralı askerlerle atılabilirsiniz ancak! İşte bu yüzden haksız yere insanlar ölmesin diye askere gitmek gerek dedik. Savaş bir bilgisayar oyunu değildir. Bugün Clausewitz’in tanımlaması evrensel bir geçerliliğe sahip: Savaş siyasetin şiddet araçlarıyla devamıdır!

HDP’li kardeşlerimiz başta olmak üzere, sosyalist hareketin tamamı bu konuda pasifist/barışçı bir aymazlık içinde. Askerliği ve savaşı kendilerinin dışında yalıtık bir olgu olarak değerlendiriyorlar. Kafasını kuma gömen devekuşları gibi kendileri askere gitmezse sorunun da ortadan kaybolacağını zannediyorlar. Yanılıyorlar ve böylece son derece gerici bir proje olan ordunun profesyonelleştirilmesine yedekleniyorlar. Belki de daha büyük ve kanlı savaşların yolunu iyi niyet taşlarıyla döşüyorlar. Pek çok yerde bu yedeklenmenin gerekçesinin vicdani ret savunusu olması çok acı. Çünkü yüz binlerce askerin ve ailelerinin vicdanlarını yok sayıyorlar.

BTA Cakes & Bakes işçileri direnişte kararlı

Birçok ünlü restoran zincirine unlu mamül tedarikçiliği yapan BTA Havalimanları Yiyecek ve İçecek Hizmetleri A.Ş.’ye bağlı Cakes & Bakes firmasında çalışan işçiler Öz Gıda-İş sendikasına üye oldukları için çeşitli uydurma sebeplerle işten çıkartıldı.

İşten çıkarıldıktan sonra İstanbul Kıracaoğlu’nda bulunan fabrika yakınında çadır kuran işçiler, ey-

lemlerine devam ederken işyeri yetkilileri işçilerin çadırlarının brandalarını kesip, çadırı yıktılar. Tekrar onardıklarını görünce de bu defa çadırı ateşe verdiler. Tacizlerden yılmayan işçiler yeni çadırı bu defa tam da fabrikanın önüne kurarak yetkililere mücadelelerinde ne kadar kararlı olduklarını gösterdiler.

Direnişçi işçiler fabrika önün-

de, vardiyadaki arkadaşlarına megafonla seslenerek ve giriş çıkış saatlerinde, molalarda arkadaşlarıyla iletişime geçerek eylemlerine devam ediyorlar. Bunu gören firma yetkilileri ise sendikal faaliyeti engellemek için fabrika içine oyun alanları kurmak ve servis araçlarının park yerlerinde değişiklik yapmak gibi birçok yonteme başvuruyor.

İşçiler daha önce de patronun sendikalaşmayı engellemek için toplam 200 işçinin çalıştığı fabrikada altı ayda bir çok sayıda işçiyi çıkarıp yerine başka işçiler aldığını da ifade ediyor. Devrimci İşçi Partisi olarak Cakes & Bakes işçileri ile yaptığımız görüşmede işçiler, bayramlarda bile tatil yapmayarak 16 saate varan zorunlu mesai, düşük ücret, mobbing gibi zulümlerle karşılaştıklarını belirterek, sendikalı olmakta kararlı olduklarını belirttiler.

Gebze’de işçiler grev oylamasını miting alanında yaptı

Metal sektöründe grup toplu iş sözleşmesinde Türk Metal’in sözleşmeyi imzalamasının ardından MESS patronlarının dayatmalarına karşı DİSK’e bağlı Birleşik Metal İş Sendikası’nda örgütlü metal işçileri 21 Aralık Pazar günü Gebze’de bir miting düzenledi.

Gebze ile birlikte İstanbul, Bursa ve Trakya bölgesinde Birleşik Metal-İş’in örgütlü olduğu yerlerden işçilerin fabrika fabrika açtıkları pankartlarla oluşturdukları kortejler Gebze Trafo Kavşağı’ndan Cumhuriyet Meydanı’na kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca “MESS şaşırma sabrımızı taşıma”, “Metal işçisi köle değildir”, “İnsanca bir yaşam, insanca bir ücret” gibi sloganlar atıldı. Devrimci İşçi Partisi, yürüyüş öncesinde ve miting alanında metal işçilerine “Sadece daha iyi bir TİS için değil, metal işçilerinin birliği için ileri! Haydi greve!” başlıklı bu sayfanın diğer sütunlarında okuyabileceğiniz bir bildiri dağıttı.

DİP’in, metal grup toplu iş sözleşmesini Türk Metal sendikası

ile MESS arasındaki bir tiyatro oyunundan çıkartıp gerçek bir hak arama mücadelesine dönüşürecek, metal işçilerinin mücadelesinde birlik ve beraberliğinin yolunu açacak bir adım olarak çağrısını yaptığı grevin metal işçilerinin de talebi olduğu mitingde damgasını vuran sloganlarla ortaya çıktı. Birleşik Metal Başkanı Adnan Serdaroğlu’nun konuşması sık sık “Metal işçisi grev istiyor” ve “Başkan bizi greve çıkar” sloganları ile kesildi. Miting alanında işçiler bildirimizi gördüklerinde

“Biz hazırız, başkana verin” diyerek kendi kararlılıklarını ifade ediyorlardı. Coşkulu bir şekilde sayısız kez tekrarlanan sloganlar işçilerin heyecanını gösteriyordu. Miting adeta açık havada yapılan bir grev oylamasına dönüştü. Gebze mitingine katılan Birleşik Metal üyesi işçilerin sendikanın toplu sözleşme kapsamındaki işyerlerinde çalışan işçilerin yarısı olduğu düşünülürse Birleşik Metal’in tabanındaki işçilerin grev konusunda kararlı olduğu berrak bir biçimde görülüyor.

Birleşik Metal greve! Bütün işçi hareketi bu grevi desteklemeye!

İki yılda bir gerçekleştirilen metal işkolundaki toplu sözleşme görüşmelerinde, Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) ile Türk Metal Sendikası'nın yöneticileri pazarlık yapıyor gibi görüldükten sonra her seferinde olduğu gibi sözleşmeyi imzaladı. Sektörde örgütlü diğer iki sendikadan biri olan Birleşik Metal-İş Sendikası ise 26 Aralık'ta gelen arabulucu raporunun ardından grev kararı verdi. 23 Şubat'a kadar anlaşma sağlanamazsa Birleşik Metal'e bağlı yaklaşık 10 bin metal işçisi greve çıkacak.

Birleşik Metal, Türk Metal'e göre daha küçük olsa da işveren örgütüyle masaya oturan iki sendikadan birinin grev kozunu kullanması ve sonucunda daha küçük olduğu halde üyeleri için daha iyi koşullar elde etmesi metal patronlarına vurulacak ciddi bir darbe olacaktır. Sadece toplu sözleşme kazanımları açısından değil, metal patronları ile ilişkileri iyi tutma çerçevesinde bir sendikal anlayışa sahip Türk Metal tabanında tepki yaratması sonucu Birleşik Metal Sendikası metal sektöründe önemli bir öncü rolü üstleneceği için de önemli. Çünkü bu tepki, işçilerin adım adım Türk Metal'in gerici bürokrasisinden kurtulmasını yoluna açma potansiyelini taşıyacaktır. 2012 bahar aylarında, geçmiş toplu iş sözleşmelerinden duyulan rahatsızlık ve Birleşik Metal'in görece daha iyi şartlardaki bir sözleşmeye imza atması sonu-

cu Bosch, Bosch Rexroth, Renault gibi fabrikalarda Türk Metal'den istifa ederek Birleşik Metal'e toplu biçimde geçişler olması, bu potansiyelin geçmişte de ortaya çıktığını gösteriyor. Bu durum, hem metal patronları hem de Türk Metal bürokrasisinin korkusu olmaya devam ediyor.

Bu nedenle bugün Birleşik Metal'in taşıdığı sorumluluk, sadece önümüzdeki iki yıl için örgütlü olduğu fabrikalardaki işçilerin daha iyi koşullarda çalışmalarını ve yaşamalarını sağlayacak bir sözleşmeyi imzalamak ve bunu sağlamak için de grev silahını kullanmakla sınırlı değil. Birleşik Metal'in önünde toplu

sözleşme sürecini sınıf mücadelesinin araçlarıyla gerçek bir hak arama sürecine dönüştürerek uzun vadede de metal işçilerini daha iyi koşullara ulaştıracak bir fırsat sunuyor. Çünkü sadece Birleşik Metal üyesi işçiler değil, Türk Metal'e üye işçiler de Birleşik Metal'in imzalayacağı sözleşmeye bakıyor. Mücadeleci bir çizgi ile kazanılacak her mevzi, metal işçilerinin büyük çoğunluğunun gerici sendika bürokratlarından kurtarılması, metal işçilerinin birliğinin sağlanması anlamına gelecek. Öyleyse, Birleşik Metal greve! Bütün işçi hareketi bu grevi desteklemeye!

Dilek Pir

Merkeze mücadeleyi almalı

Yeni yılda doğan ilk bebeği ziyaret eden Sağlık Bakanı Mehmet Müezzinoğlu, önce, doğan bebeğin ailenin üçüncü çocuğu olduğunu öğrenince "siz söz dinleyenlerdenseniz demek ki" diyerek Erdoğan'ın en az üç çocuk dayatmasına gönderme yaptı. Ardından da "annelerin annelik kariyeri dışında bir başka kariyeri merkeze almamaları gerekir" dedi. Ve daha önce AKP'nin çeşitli ağızlarından defalarca duyduğumuz gibi normal doğumu savundu.

AKP hükümeti, en ileri biçimini 2012'deki kürtaj kararı açıklamalarında bulan kadın düşmanı politikalarını her fırsatta ifade etmeye devam edeceğini 2015'in ilk dakikalarında da gösterdi. Aynı minvalde açıklamalar 2014'ün son günlerinden Erdoğan'dan da katıldığı bir nikâhta doğum kontrolünü yıllarca sürdürülen bir ihanet olduğunu söylemesiyle gelmişti. Müezzinoğlu'nun sözleri ise sadece kadınların bedeni üzerinde hükümetin tahakküm kurması, çocuk doğurup doğurmayacağını, kaç çocuk doğuracağını, o çocukların nasıl doğurulacağını söylemesi olarak yorumlanamaz. Aynı zamanda kadınlara biçtikleri toplumsal rolü de ifade etmektedir. Kadınların toplumun dışına itilerek evlere hapsedilmek istenmesinin göstergesidir.

Bu politika sadece kadınların toplumsal yaşam içindeki yerini belirlemiyor. Ev işlerinin kadınların asli görevi olarak belirlenmesi, bir yandan kadınların ev içinde harcadığı emeği görünmez kılarken bir yandan da kadınları, işgücüne katılımlarında ikinci konuma getirerek daha düşük ücretlerle, güvencesiz ve esnek işlerde çalışmaya itiyor. Müezzinoğlu'nun sözleri aynı zamanda 2013 yılının sonlarında gündeme "Kadın İstihdam Paketi" adıyla gelen ve kadınların çalışma koşullarını çağrı üzerine çalışma, evden çalışma, yarı zamanlı çalışma gibi biçimlerde tümüyle esnekleştirmeyi hedefleyen düzenlemelerin o dönem yükselen mücadeleyle püskürtülmüş olsa bile kapıda olduğunun işaretidir.

Paket tekrar gündeme gelmedi belki ama bu politikaların da ürünü olarak örneğin tam zamanlı çalışan kadınların sayısı her geçen gün azalıyor. Geçtiğimiz bir yıl içinde tam zamanlı çalışan işçiler içinde kadınların sayısı 112 bin kişi azalmış durumda. Bu kadınlar şimdi büyük olasılıkla yarı zamanlı ya da ev eksenli işlerde çalışıyorlar. Ve yine büyük ihtimalle asgari ücretin bile altında, parça başı yöntemiyle çalıştıkları süre kadar ücret alıyor. Böylece işte sömürülüyorlar, evde erkek egemenliğine maruz kalmaya devam ediyorlar.

Evde kadınların omzuna yüklenen işlerin, annelik gibi "kutsal görevler" etiketiyle yerine getirilmesinin önemi ve dışarıda çalışmanın bu görevlerin yerine getirilmesine engel olmaması gerekliliği propagandasıyla özendirilen yarı zamanlı ya da ev eksenli çalışma, ev işi ve ücretli işin saatlerinin iç içe geçmesiyle kadınları neredeyse sınırsız mesai saatlerinin kısıncasına sokuyor. Örgütlenme, sendikalaşma, toplu sözleşme gibi hakları da gasp edilmiş oluyor. Ya da mesela çocuklarına evde bakarken kreş şartının yerine getirilmesi gündeme bile gelmiyor.

Kapitalizm ve onunla iç içe geçen erkek egemenliğinin ikiyüzlülüğü işine geldiğinde kadınları sadece anne ve eş olarak görüp evlere iterken, kadınların ucuz işgücü olarak daha çok istihdam edildiği bazı sektörlerde de uzun çalışma saatleri ile karşımıza çıkıyor. Bir yandan kadının yeri evi, kocasının çocuğunun yanındır diyorlar ve evlere göndermek istiyorlar ama diğer yandan fabrikada saatler boyu çalışıp eve çocuğu uyumadan yetişme derdindeki kadınlar hakkında hiçbir şey söylemiyorlar. Anlaşılan her kadın annelik kariyerini merkeze almasa da olur onlara göre.

Kadınların hayatlarının merkezine neyi koyacaklarını söylemek hükümete düşmez, kadınlar kendileri karar verir. Ama bugün toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi ezilen halk gibi ve onun bir parçası olarak kadınlar bu kararı tümüyle özgür bir şekilde veremiyor. Çünkü yaşamlarının kontrolü kendi ellerinde değil. Yaşamak için çalışmak zorundalar. Patronun istediği saatler, istediği günler boyunca, onların belirlediği yasalara ve şartlara göre. O yüzden de kadınları tahakküm altına alan politikalara karşı mücadele ederken aynı zamanda gerçekten insanca koşullarda yaşayacağımızı, yaşamlarımızın kontrolünü kendi elimizde alacağımız bir toplumsal düzen için mücadele etmek gerekir.

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

Sadece daha iyi bir TİS için değil tüm metal işçilerinin birliği için ileri! Haydi greve!

Yıllardır metal sektöründeki grup sözleşmelerinde, Türk Metal Sendikası ve MESS arasında bir tiyatro oynanıyor. Metal patronları, otomotivde ihracat rekorlarından bahsediyor, dönemin başbakanıyla kol kola yatırımlar yapıyor, karlarına kar katıyorlar. Ancak işçilere gelince, Türk Metal'i de yanlarına alıp ilk altı ay için yüzde 9, sonrasında da enflasyon oranındaki bir ücret zammını işçilere reva görüyorlar. Sözleşme süresi 3 yıla uzatılıyor, üçüncü yılda enflasyon artı yüzde 3'lük bir zamlı patronlara kıyak da unutulmuyor.

Metal işçisi hangi sendikaya üye olursa olsun bu oyunu görmektedir. MESS ile mücadele yerine onunla işbirliği yapılarak neticelendirilen sözleşmelerin nasıl yıllar içinde haklarımızı geriye götürdüğü, tüm işçilerin borç batağına sürüklendiği ortada.

Sektörün en büyük sendikasının sözleşmeyi imzalaması, konunun kapandığı anlamına gelmez.

Birleşik Metal'e bağlı işçiler son sözü söylememiştir. Bu söz, metal işçisinin makus talihini değiştirecek güç ve kararlılıkla söylenmelidir. **Tiyatro sahnesini gerçek bir hak arama mücadelesine dönüştürmek ve işçinin hak ettiğini alabilmesi için geline aşamada bu kararlılığın adı GREV'dir.**

Birleşik Metal'in üye sayısının ya da örgütlü olduğu işyerlerinin sayısının daha az olması güçsüz olduğumuz anlamına gelmez. MESS'le oynanan tiyatrodan seyirci olmaktan bıkan yüz binden fazla metal işçisi farklı sendikaya üye olsa da, daha da fazlası örgütsüz biçimde çalışmaya devam etse de bu işçiler, bugün Birleşik Metal'in ne yapacağına bakmaktadır. Birleşik Metal'in alacağı bir grev kararı kendi üyesinden çok daha fazla bir gücü harekete geçirebilir.

Bugün konu yüzdelerle zammı arttırmaktan, sözleşme süresinden ibaret değildir. **Esas mesele yarıya daha güvenle yürüyebilme,**

çocuklarımızın geleceğini güvenceye alabilmek için mücadeleyi yükseltme meselesidir. İşçinin ikiyüzlü tiyatro sahnesini dağıtma, masaya yumruğunu vurma zamanıdır.

Karları artarken işçiye zırmık koklatmayan patronun en ufak bahaneyle kitlesel işten çıkartmalara gittiğini ve küresel kriz ortamında benzer saldırılarına devam edeceğini biliyoruz. **Mesele patron için bedel ödeyen değil krizin faturasını krizi yaratan patronlara ödeten bir sendikal mücadele yaratmaktır.** Aksi takdirde, kurulan tiyatro sahnesinde işçinin rolü figüranlığın ötesine geçemeyecektir. Bunun için, **GREV demek sadece TİS'i daha iyi koşullarda imzalamak değil tüm metal işçilerine birlik ve beraberlik çağrısıdır.** İşte bu birlik ve beraberlik, işçinin makus talihini değiştirecek insanca bir ücretin yanında insanca bir yaşama giden yolu da açacaktır!
21 Aralık 2014

Küba kapitalizme dönüş yoluna giriyor!

Obama'nın ABD'nin yarım yüzyıllık Küba'yı yalıtma politikasını toptan terk etme yolundaki açıklaması, başta Küba yönetimi olmak üzere birçokları tarafından Küba devriminin bir zaferi olarak sunuldu. İlgisi yok! Obama'nın politikası tam tersine Küba'yı uluslararası kapitalist düzen ile bütünleştirmek amacıyla benimsenmiştir. Mesele bu kadar yalındır. Kutlamaya yer yok! Küba adım adım kapitalist restorasyon yoluna giriyor. Obama da bu yolu temizliyor. Arabulucu da Papa Franciscus.

1960'tan 2014'e yarım asırdan uzun bir süre ABD Küba ekonomisine ciddi zarar veren bir ambargo uyguladı. Küba ile diplomatik ilişki kurmayı reddetti. Ayrıca Küba'yı "teröre destek olan devlet" olarak sınıflandırdı. Amerikan vatandaşlarının Küba'ya seyahat etmesini engelledi. Şimdi Obama bu önlemlerin büyük bölümünü ortadan kaldırıyor. Bir tek ambargo yasayla konulmuş olduğundan, kalkması için Kongre'den onay çıkması gerekiyor. Ama muhtemeldir ki bir süre sonra Kongre'de kaldırılmasa bile delik deşik olacaktır.

Neden?

Obama neden Küba'ya uygulanan yalıtma politikasını terk ediyor? Bunun karşılıksız bir adım olduğunu ummak politikaya bütünüyle safdil biçimde bakmaktır. ABD yönetimi, Küba'nın bugünkü hükümetinin çok yavaş bir geçişle işçi devletinin kamu mülkiyeti temelli, merkezi planlamaya dayanan ekonomisini terk etmeye yönelmekte olduğunu görebildiği yönünde kuşaklanmış, cesaretlendirmiş, kolaylaştırmış olmaktadır.

2006'da Fidel'in sağlık durumu dolayısıyla görevi devralan Raul Castro'nun döneminde, özellikle de 2010'dan itibaren Küba, kentlerde özel sektörü geliştirmek, kamu kesimindeki istihdamı hızla düşürmek, tarımı özelleştirmek, özel bölgeler politikasıyla yabancı sermayeyi cesaretlendirmek yolunda çok önemli kararlar almış ve beklenen-

den daha yavaş da olsa o zamandan bu yana bunları adım adım uygulamaya girişmiştir. 2013 yılı rakamlarına göre 400 bin kişi (çoğu küçük ölçekli) özel sektör işletmelerinde istihdam edilmektedir. Hedef kısa vadede 5,3 milyonluk işgücü içinde 1,8 milyon emekçiyi özel sektörde istihdam etmektir. Tarımda gıda maddelerinin yüzde 50'sinden fazlası artık özel çiftçiler tarafından üretiliyor. Küba Latin Amerika devi Brezilya sermayesiyle bir konteyner limanının (Mariel) inşası ve işletilmesi, ilaç sektörü, biyo-teknoloji yatırımları, Kübalı doktorların Brezilya yoksullarına hizmet etmesi gibi alanlarda işbirliği anlaşmaları yapmıştır.

Şimdi ABD ile Küba arasında bütün engeller kalktığı takdirde Küba telekomünikasyondan Coca Cola'ya kadar bütün ekonomik sektörlerde ABD sermayesi tarafından neredeyse işgal edilecektir. Küba'nın ABD anakarasından sadece 150 kilometre uzak-

lıkta olduğunu hatırlamakta yarar var. Buna Florida'da yerleşik Kübalı nüfusun Küba üzerinde, aynen Hong Kong ya da Tayvan'daki Çinli sermayedarların Çin'de oynadığı role benzer biçimde bir diyaspora sermayesi olarak etki yaratacağı gerçeğini de eklemek gerekir. Elbette bütün bunlar ancak Küba yüzünü kapitalizme çeviriyorsa bu etkiyi yaratır. Ama Küba bu doğrultuya girmiştir bile!

Polonya'da papa, Küba'da bir başka papa!

Obama ile Raul Castro arasındaki pazarlıkta Papa Franciscus'un büyük rol oynadığı basına sızmış durumda. Bu, akla kaçınılmaz olarak daha önce Papa II. Ioannes Paulus'un (daha ziyade Jean Paul olarak bilindi) oynadığı sinsi rolü getiriyor. 1978'de papa olan gerçek adıyla Wojtyla, Polonyalı idi. Papa seçilmesinin, Katolik kilisesinin çok güçlü olduğu

Polonya'yı sosyalist olarak nitelenen bloktan koparmak amacını güttüğü ilk baştan belli oldu. II. Ioannes Paulus, gerçekten de 1979-81 arası yükselen Polonya işçi ve köylü mücadelelerini kapitalist bir çerçeveye çekmekte büyük rol oynadı. Şimdi Katolik kilisesi Mart 2013'te bu sefer Latin Amerika'dan bir papa seçiyor. Üstelik papa ilerici, hatta solcu olarak lanse ediliyor. Sonra da Küba ile ABD arasında arabuluculuğa başlıyor. 2014 sonunda, bir buçuk yıl sonra iki ülke arasında anlaşma açıklanıyor.

Küba'yı dünya devrimcilerinin sevgilisi haline getiren, sadece Fidel değil. Tarihini gördüğü en büyük enternasyonalistlerden biri olan Che idi aynı zamanda. Che, Küba, Latin Amerika, hatta Afrika devrimi için çarpanan bir enternasyonalistti, ama ana-baba memleketi Arjantin'di. Franciscus da Arjantinli. Sosyalist Küba'yı bir Arjantinli kurdu, bir Arjantinli çözüyor!

Amerikkka

Ku Klux Klan, Amerika Birleşik Devletleri'nde (ABD) köleliğin kaldırıldığı yıllarda (1865) kurulan yasadışı bir ırkçı örgüttür. Adı kısaca KKK olarak da bilinir. Artık Afrikalı-Amerikalı olarak anılan siyahileri linç etmesiyle ünlüdür. Öyle anlaşılıyor ki, KKK'nın görevleri polis tarafından devralınmış durumda. Temmuz'dan Aralık sonuna kadar geçen beş ay içinde Amerikan polisi yaşları 12 ila 43 arasında değişen 10 siyahiyi silahsız oldukları halde öldürdü!

Bunlar arasında iki vaka uluslararası çapta çok yankı yarattı. Biri St. Louis kentinin bir uydurkeni olan Ferguson'da 18 yaşında bir gencin elleri havada olduğu halde kurşunlanarak öldürülmesi. Öteki ise New York'ta 43 yaşında bir adamın polis tarafından boğazı sıkılarak kontrol altına alınması sırasında "nefes alamıyorum" dediği halde polis memuru davranışını sürdürdüğü için hayatını yitirmesi.

Ferguson Ağustos ayı boyunca büyük protestolara sahne oldu. Eyalet valisi gösterileri bastırmak için askeri kente çağırdı. Kent bir savaş alanına döndü. St.Louis'de bir süre sonra bir başka siyahinin de bir benzin istasyonunda kız arkadaşıyla konuşurken silahsız olduğu halde öldürülmesi olayları yeniden alevlendirecekti.

Ferguson yatıştıktan bir süre sonra, Aralık başında New York'ta Temmuz ayında 43 yaşındaki bir adamı, eskiden uygulanan

ama çoktan yasaklanmış olan boğazını sıkma yöntemiyle kontrol ettiği için öldüren polis hakkında soruşturmaya yer olmadığı kararı çıkınca ülkenin birçok yerinde protesto eylemleri yükseldi. New York'ta ve başkent Washington'da on binlerce insan yürüdü.

Amerika'da siyahilere karşı ırkçılığın 1950'li ve 60'lı yıllardaki dev mücadeleler sonucunda elde edilen haklarla ortadan kalmadığı, ekonomik koşullar, eğitim, sağlık, konut ve polis uygulamaları açısından sistematik olarak devam ettiği, böylece bir kez daha bütün dünyanın zihnine kazılmış oluyor.

Bush yargılanmalıdır!

Aralık başında ayrıca 11 Eylül sonrası ABD'nin ve birtakım müttefik ülkelerin uyguladığı işkence konusunda Senato'da yapılan bir soruşturmanın sonuçları açıklandı. Bütün dünya CIA'nın bu dönem boyunca gayet planlı ve kasıtlı biçimde işkenceye başvurduğunu böylece ABD resmi makamlarından öğrenmiş oldu.

Bu olayda önem taşıyan bir başka boyut, Senato komisyon raporunun CIA'yı yönetimi bilgilendirmemekle suçlamasına karşılık 11 Eylül dönemi başkan yardımcısı Cheney'in o dönemin başkanı George W. Bush'un her şeyi bildiğine dair açıklamasıydı. Bush Cheney'in açıklaması konusunda sessiz kaldı. Tipik bir "sükut ikrardan gelir" vakası! Cheney daha da ileri

giderek, rapora cepheden saldırdı ve "bugün olsa gene yapardım" dedi! Sorumluları yargılama konusunda şimdilik herhangi bir girişim olmadığına göre, Senato komisyon raporuna Hıristiyanlıkta yaygın olan "günah çıkarma" amaçlı bir operasyon olarak bakmak en doğrusu. Ortada suç var. Bu suç işlenirken ülkenin iki numarası olan şahıs, bugün suçu ikrar ediyor! Bir numaranın da haberi ve onayı olduğuna da tanıklık ediyor. Yargı kılını bile kıpırdatmıyor!

İşin en çarpıcı yanı, bu işkencelerin en yoğun olarak uygulandığı Guantanamo üsünde kurulmuş olan cehennemi cezaevinin hâlâ çalışıyor olması! Burada birtakım tutuklular 12-13 senedir mahkemeye çıkarılmadan tutuluyor! Obama bu cezaevini

kapatacağı sözünü vererek geldi. Altıncı yılını doldurduğu halde orayı hâlâ kapatmış ya da kapatabilmiş değil!

Türkiye de sorumlu!

ABD'nin işkence ettiği ve yargılamadan tutsak tuttuğu insanları kaçırıp ona teslim etme ve bazı ülkelerde taşeron usulü işkenceye tâbi tutma konusunda 30'a yakın ülkenin işbirlikçi olarak davranmış olduğu biliniyor. Türkiye de İncirlik Üssü'nün böyle kullanılması bakımından ABD'nin suç ortağı. Bunun hesabının da sorulması gerekiyor. Tayyip Erdoğan bugünlerde Batı'ya pek efeleniyor. Ama Müslüman kardeşlerini Batılı işkencelere teslim etmekte hiç tereddüt etmemiş!

Gençlik mücadelesi

Üniversitelerde faşizme geçit yok!

Üniversitelerde son aylarda ve özellikle son haftalarda faşist saldırılar, uzun zamandır olmadığı kadar artmış bulunuyor. Bu saldırılar sadece ülkücü veya İBDA-C'liler tarafından gerçekleştirilmiyor; polis ve özel güvenlik birimlerinin(ÖGB) de katıldığı sistemli bir şiddete dönüşmüş durumda. Polis, okullarda güya "karşıt görüşlü öğrenciler arasında kavgaya çıkmaması için" bulunuyor. Ama faşistlerin sırtı sıvazlanırken, devrimcilere coplanmak düşüyor. Biz, faşistlerin sadece milliyetçi veya İslamcı hassasiyetlerle bu saldırıları gerçekleştirmediklerini biliyoruz. Faşistler, devletin kendisinin kimi zaman bizzat yapmak istemediği işlerde devrimci öğrencilerin bastırılması için adeta bir yedek kuvvet olarak öne sürülüyorlar. Ardından devletin resmi katili, resmi kuvveti olan polis, olayları ayırma bahanesiyle gelip devrimcilere saldırıda bulunuyor.

Solcu öğrenciler okula girerken x-ray cihazlarından geçip didik didik aranyorken, kimi zaman afişlerine, pankartlarına, stant açmak için getirilen masalara müdahale edilirken, bu öğrencilere saldıran faşistler satırlarla, palalarla okullara girebiliyor! Nedense x-ray

cihazları faşistlerin satırlarını görmüyor!

Geçtiğimiz sene faşistler, Marmara Üniversitesi'nde yurtsever bir öğrenciyi satırlarla saldırmış, saldırılan öğrenci yoğun bakımda günlerce kalmıştı. KTÜ'de de yine benzer şekilde solcu öğrencilere saldırılmıştı.

Geçen haftalarda yine Marmara Üniversitesi'nde, üst düzey(!) güvenlik önlemleri sayesinde okula sopalarla giren faşistler, devrimci öğrencilere saldırmış, ama ciddi bir yaralanma yaşanmamıştı. Ancak ardından polis devreye girip faşistlerin yarım bıraktığı işi tamamlamış ve faşistlerin hedefindeki öğrencilerin ayaklarını kırıp hastanelik ederek gözaltına almıştı!

Geçtiğimiz günlerde Kocaeli Üniversitesi'nde Anadolu Gençlik Derneği(AGD) üyesi öğrencilerle çıkan olaydan sonra devrimciler gözaltına alındı. Gözaltına alınırken polisin darp etmesi sonucu bir yoldaşımızın kolu kırıldı. Yine aynı dönemde Akdeniz Üniversitesi'nde soruşturmalara karşı yürüyen devrimci öğrencilere ÖGB saldırısı oldu, ertesi gün de faşistler devrimci öğrencilerin üzerine salı-

narak devrimciler sindirilmeye çalışıldı.

Devrimcilere yönelik saldırılar sadece fiili şiddet boyutunda da değil. Üniversite yönetimleri aynı zamanda soruşturmalara ve okuldan uzaklaştırma cezalarıyla bir sindirme politikası güderek her gün muhalif öğrencilerin karşısına engeller çıkarıyor. Akdeniz Üniversitesi'nde son zamanlarda açılan 600 soruşturmayı da bu bağlamda görmek gerekiyor.

Ayrıca, devlet tarafından yedek güç olarak görülen faşistlerin toplumsal muhalefet yükseldiği anda muhalif kesimlerin üzerine salınması da tüm çıplaklığıyla gözler önüne serilmiş bulunuyor. Üniversitelerde öğrenciler ne zaman hareketlense, ne zaman düşüncelerini eylemlerle, basın açıklamalarıyla üniversite bileşenlerine duyurmaya kalksa o zaman bu polis - faşist işbirliği ile yapılan saldırılar artışa geçiyor.

Gazi Üniversitesi gibi hâkim oldukları alanlarda kimseye yaşam hakkı tanımayan faşistler, solcuların çoğunlukta olduğu üniversitelerde de şiddet eylemleriyle bu çoğunluğu dağıtma ve baskılama yönünde çabalyor.

Solcu olsun ya da olmasın tüm öğrencilerin okudukları kitaptan giydikleri elbiseye kadar karışan ve gerek gördükleri yerde şiddete başvuran faşistlere karşı üniversitelerdeki solcu, devrimci öğrencilerin beraber mücadele hattı örmesi gerekiyor. Bu yapılırken de faşistlerin neyi amaçladıkların kitlelere anlatılması ve faşistlerin egemen hale gelmesinin sadece solcu öğrenciler için değil, diğer öğrenciler için de bir tehdit olduğunun vurgulanması gerekiyor.

Devrimci İşçi Partili öğrenciler olarak bir kez daha vurguluyoruz: Yaşamın kendisine düşman olan, egemen sınıfın "pis" işlerini yapan faşistleri bulduğumuz her alanda etkisiz kılacağız! Üniversitelerimizdeki solcu, devrimci, yurtsever öğrencilerle beraber, omuz omuza faşizmi kovacağız! Mücadelemiz, kardeşliğe saldıranlara karşıdır. Mücadelemiz, işçilerin iktidara gelmesine karşı elde satır ve sopa ile saldıran gözü dönmüş barbarlara karşıdır. Bulduğu her alanda bugüne kadar faşizme karşı mücadele etmeyi görev bilmiş olan biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler, bugünden sonra da aynı kararlılıkla zafere kadar mücadele etmeye devam edeceğiz!

Akdeniz Üniversitesi ışık değil, soruşturma saçıyor!

Akdeniz Üniversitesi Rektörlüğü, son bir ay içerisinde başta sosyalist ve yurtsever öğrenciler olmak üzere 600 öğrenciyi soruşturma açtı. Açılan soruşturmanın nedeni olarak, herkes gibi öğrencilerin de anayasal hakkı olan basın açıklaması yapmak ve yürüyüşlere katılmak gibi olaylar gösteriliyor.

Son yıllarda yolsuzluk iddialarıyla gündemden düşmeyen Akdeniz Üniversitesi Rektörlüğü, yolsuzluk iddialarına cevap bile vermezken ve üzerini örtmeye çalışırken, yasal haklarını kullanan öğrencilere soruşturma açmak için gözünü bile kırpmıyor.

Hakkında soruşturma açılan öğrencilerin isimleri ve soruşturma konuları fakülte binalarındaki panolara asılarak öğrenciler teşhir ediliyor. Öğrenciyi soruşturması tebliğ edildiği halde tebligatın bir kopyası da ailelere gönderiliyor. Açılan bu soruşturmalar, hukuksuzluğu bir yana bir de usule aykırı şekilde sürdürülüyor.

YÖK disiplin yönetmeliğinde olmayan maddelerden soruşturmalar

Üniversitenin bu soruşturma listelerini tek başına oluşturmadığı ortada. Öyle ki açılan bazı soruşturmalar YÖK disiplin yönetmeliğinde olmayan maddelerden açılmış durumda, Akdeniz Üniversitesi Rektörlüğü, polis ve savcılarının işini hafifletmek istercesine polis fezlekelerini kopyalayarak öğrencilere soruşturma açıyor.

Üniversite yönetimi için "Berkin Elvan'ı anmak", "kadına yönelik şiddeti protesto et-

mek" suç sayılırken, üniversite kampüsü içerisinde silah, bıçak ve sopalara öğrencilere saldıran faşistlerin öğrencilerin canına kast etmeleri suç sayılmıyor. Sosyalist, yurtsever öğrencilere katılmadıkları eylemlerden bile soruşturma açan üniversitesi yönetimi, eli silahlı faşistleri görmezden geliyor. Aynı zamanda Akdeniz Üniversitesi Rektörlüğü, başka alanlarda kıramadığı rekoru bir öğrenciyi açtığı 22 soruşturma ile kırıyor. Akdeniz Üniversitesi'nin sloganı, "Işık Saçan, Toplum Aydınlatan Üniversite". Işığı bilmez ama soruşturma saçtığı kesin!

Örgütlü gençlikten korkuyorlar

Bu soruşturma ablukasının nedeni aslında çok açık. Gezi ile başlayan halk isyanının en önemli dinamiklerinden olan öğrencilerin tekrar sokaklara çıkmasından, örgütlü gençliğin gücünden korkuyorlar. Bu yüzden etekleri tutuşmuş durumda etrafa soruşturma saçıyorlar. Bu soruşturmanın bizi susturabileceğini, Soma'nın, Ermenek'in, Berkin'in ve daha nicelerinin hesabını sormayacağımızı sanıyorlar.

Biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak diyoruz ki; bu soruşturma ablukasını kırılacak. AKP hükümeti ve üniversite yönetimlerinin baskıları, soruşturmaları ve yaptığı gözaltılar örgütlü öğrencileri yıldıramayacak.

Halk isyanı sonrasında üniversite öğrencileri, AKP hükümetinin olduğu kadar üniversite yönetimlerinin de korkulu rüyası haline geldi. Bu yüzden de öğrencileri soruşturmalara baskı altında tutmaya çalışıyorlar.

Lise öğrencileri 'Sınıf'ta buluşuyor

Dört yıl boyunca söz alarak, parmak kaldırarak konuşan liseliler olarak bu kez "Bizim söyleyecek sözümüz var." dedik. Liseye girerken, lisede okurken ve liseden mezun olup üniversiteye giderken girdiğimiz sınavlara, zorunlu din dersine, eğitimin paralı olmasına, eğitimin nitelikli ve bilimsel olmamasına, eğitim sisteminin say say bitmeyen sorunlarına karşı söyleyecek çok sözümüz var! Ve bizim her şeyden önce Berkin Elvan'a verilmiş sözümüz var; sessiz kalmayacağız!

İşte bu yüzden okullarımızdaki sınıflarımızdan, toplumdaki sınıflara bir kıvılcım çıktık. Sınıf adlı lise bültenini çıkartmaya başladık. Henüz yalnızca birinci sayısı çıkmış bulunmakta. Ama her gün iş cinayetlerinde öldürülenleri, gittikçe artan kadın cinayetlerini, çocuk işçiliği, meslek liselerindeki emek sömürsünü ve bunun gibi müfredat dışı konuları dilimizden ve kalemimizden düşürmeye niyetimizden!

Bitmeyen sınavlarla sınanmaya, ezberci eğitime, zorla din dersi görmeye, sanat-

Sınıf

Aralık - Ocak 2014/15 Sayı: 1

"Bu kölelik düzenine, Berkin'in, vükem çaktıyorduz. Bu bülten yayını hayata Abdou'nun, Ethem'in, niceleri... yeni buluyor, ama biz biliyoruz ki söyleyin, her gün ölen işçilerin fallerine karşı mücadeleyi büyütmek boynumuzun borcudur! Bu yüzden biz okullardaki sınıflarımızdan, toplumdaki sınıflara kıvılcık olsun sarsın dünyayı!"

facebook.com/sinifan sinifagel@gmail.com

İzmit'te Özgür Emekçiler Üniversitesi söyleşisi

İzmit'te 21 Aralık Pazar günü Tüm Bel-Sen bürosunda düzenlenen söyleşimiz, üniversitelerde sermaye talanına, işçilerin ve asistanların kötü çalışma koşullarına, öğrencilerin ise yurt, barınma, yemekhane, ulaşım sorunlarına karşı ne yapmak gerektiğine ışık tuttu.

Söyleşimiz, DİP temsilcisi Levent Dölek'in sunumu ile başladı. Üniversitelerde YÖK ve YÖK'ten önceki genel tarihsel durum aktarıldı. Öğrencilerin ve üniversite emekçilerinin nasıl yan yana geldiği ve üniversitelerde birleşik mücadele verildiği örneklerle vurgulandı.

İTÜ Maden Fakültesi işgali, 3 günlük ODTÜ grevi, 2008-2009'daki kitlesel 50D

tan, bilimden, tartışmaktan, sorgulamaktan uzak tutulmaya mecbur değiliz. Sınıf da fikirlerimizi özgürce belirtmek, bunları konuşmaktan korkmamak, siyasetten sanata her konuda sözümüzü söylemek amacıyla çıkarttığımız bir bülten. Bundan böyle biz kendi sözümüzü söylüyoruz; müfredat dışı olsa da!

karşıtı asistan mücadeleleri anlatıldı. Sunumdan sonra etkinliğimiz, katılımcılardan gelen soru ve katkılarla devam etti. Salondan yapılan katkılarda İTÜ Maden Fakültesi işgaline katılan bir öğrenci, işgalin sınıf perspektifini ve kısmi de olsa elde ettikleri kazanımları aktardı. Verimli tartışmalarla birlikte toplantımız sona erdi.

Devrimci İşçi Partisi'nden İstanbul ve Ankara'da Konferans

“Sosyalizm yeniden ayağa kalkacak!”

İstanbul konferansı:

Devrimci İşçi Partisi'nin Berlin Duvarı'nın çöküşünün ve Tienanmen'in 25. Yılı dolayısıyla “Sosyalizm yeniden ayağa kalkacak!” başlığıyla düzenlediği konferans, İstanbul'da 27 Aralık'ta Ceza-yir Toplantı Salonu'nda gerçekleştirildi. Konferans, Roboski katliamının üçüncü yıldönümüne de vurgu yapılan açılış konuşmasının ardından, Roboski'de katledilenler şahsında mücadele içinde yaşamını yitiren Kürtler ve başta Ekim Devrimi'nin iki büyük önderi Lenin ve Trotskiy olmak üzere yaşamını kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadeleye adanmış devrimcilerin anısına yapılan saygı duruşuyla başladı.

Salonun tümüyle dolduğu, bazı katılımcıların ayakta dinlemek zorunda kaldıkları konferansa çeşitli sektörlerden işçiler, kamu emekçileri ve öğrencilerin yanı sıra direnişleri devam eden Dora Otel işçileri de katıldı. Bursa'da altı ayı aşkın süredir mücadele eden Nestle işçileri de konferansı selamlayan bir mesaj gönderdiler. Konferansta, konuşmacıların yanı sıra Rusya'dan Rusya Komünistleri Partisi (RPK) Merkez Komitesi adına Yosif Abramson ve Marksist Örgütler Birliği'nin (AMO) başkan yardımcısı Mihail Konaşof, Ukrayna'dan Odesa Üniversitesi öğretim üyesi ve Akıntıya Karşı örgütü yöneticisi Yuri Şahin, Macaristan'dan Eotvos Lorand Üniversitesi'nde profesör Marksist tarihçi Tamas Krausz ve Karl Marx Topluluğu isimli örgütün yöneticisi Matyas Benyik, Romanya'dan ise Bükreş Politeknik Üniversitesi'nden ve CriticArac sitesi yazarı Ana Bazac gönderdikleri yazılı ve video görüntülü mesajlarla katkı sundular.

İlk konuşmayı yapan Devrimci İşçi Partisi sözcülerinden Levent Dölek, “Tienanmen'in bastırılmasından kapita-

lizmin restorasyonuna” başlıklı sunumuna Çin devriminin sürekli devrimin görkemli bir zaferi olduğunu ifade ederek başladı. Yoldaşımız, 1917 Ekim Devrimi ile başlayan proleter devrimler çağına en önemli vechelerinden biri olan Çin Devrimi'nin, bürokrasinin ve onun ideolojisi olan milliyetçiliğin etkisiyle adım adım kapitalizmin restorasyonuna yöneldiğini vurguladı. 1989 yılında hem Çin'i hem de dünyayı sarsan Tienanmen olaylarının işçi sınıfının kazanımlarını yok etmesine karşı bir direniş olduğunu vurgulayan Dölek, bunun kanıtı olarak harekete katılan öğrencilerin ve işçilerin taleplerini gösterdi. Özgürlüğün yanında, eğitime daha fazla kaynak, fabrikalarda ve bürokrasi üzerinde işçi denetimini isteyen öğrencilerin ve işçilerin hiçbir şekilde kapitalizm yanlısı olmadığını söyleyen Dölek, tam aksine, bu hareketin ezilmesiyle birlikte Çin'de kapitalist restorasyonun yolunun açıldığını ifade etti.

“Kapitalist piyasaya karşı sosyalist planlama” isimli bir sunum hazırlayan *Devrimci Marksizm* dergisi yayın kurulu üyesi Özgür Öztürk, Berlin Duvarı'nın yıkılışının çöküş sürecinin kıvılcımını çaktığını, burjuvazinin bu olayı bir özgürleşme gibi sunduğunu söyledi. Aksine, duvarın yıkılmasının özgürlük getirmediğini, piyasa köleliğini güçlendirdiğini vurguladı. Sosyalist planlamanın bir ütopya olmadığını, piyasadaki daha üstün olduğunu ve temelini bizzat kapitalist gelişmenin kendisinin yarattığını belirten Öztürk, “Proletarya devrimleri bir süreç işidir. Zamana yayılması doğaldır. Geri çekilmeler ve yenilgiler olacaktır. İşte son 25 yıl böyle bir geri çekilme dönemiydi. Kapitalist piyasa sistemi iflas etti. İşsizliğe, güvencesiz çalışma koşullarına, gelir dağılımındaki uçuruma ve çevre sorunlarına kapitalizmin hiçbir çözümü yok. Sistem krizdedir. Dünyada mücadele yükseliyor. Ve bizim zamanımız geliyor. Ya sosyalizm ya bar-

barlık! Başka seçenek yok!” diyerek konuşmasını noktaladı.

20. Yüzyıl Sosyalizminin katili kim?

Konferansta son konuşmayı ise, “20. yüzyıl sosyalizminin katili kimdir?” başlıklı sunumuyla, DİP Genel Başkanı Sungur Savran yaptı. Konuşmasına konferansın önemini vurgulayarak başlayan Savran, gerek Trotskist hareket içinde gerekse genel olarak sosyalist hareket içinde 20. yüzyıl sosyalist inşa deneyimlerinin çöküşünün hiç tartışılmadığını söyledi.

Ekim Devrimi'nin ürünü olan Sovyetler Birliği'nde, çıkarları işçi sınıfından farklılaşmasıyla büyüyen bir sosyal katman olan bürokrasinin, işçileri yönetim ve denetim süreçlerinden yalıtıldığını söyleyen Savran, bürokrasi bir sınıf değildir, farklı-

laşmış bir sosyal katmandır, dedi. Tek ülkede sosyalizm programının Stalinist Bürokrasiye ait olduğunu belirten Savran, bu programın işçi sınıfına, Marksizme, sosyalist dünya devrimine yabancı olduğunu ve sosyalist inşa deneyiminin çöküşüne sebep olduğunu söyledi. Gerek SSCB ve Doğu Avrupa'daki gerekse Asya'daki işçi devletlerinde yaşanan ayaklanmalardan örnekler veren Savran, bu ayaklanmalarda kapitalizme yatkın unsurlar da vardır, fakat ağırlık işçi sınıfı ve onların işçi demokrasisi talebindedir diyerek konuşmasını sürdürdü.

Salondan katkılarının yapıldığı, konuşmacılara soruların yöneltildiği tartışma bölümünün ardından konferans hep birlikte söylenen Enternasyonal Marşı ile sona erdi.

DİP'in sosyalizmi ayağa kaldırma çağrısı, başkentten de yükseldi

Devrimci İşçi Partisi Ankara örgütü, Berlin Duvarı'nın çöküşünün ve Tienanmen'in 25. Yılı konferansını Elektrik Mühendisleri Odası'nın Kızılay'daki binasında 4 Ocak tarihinde gerçekleştirdi. Öğrenci ve kamu emekçilerinin ağırlığını oluşturduğu bir katılımcı topluluğu ile gerçekleşen konferans, toplantı başkanı yoldaşımızın Maraş, 19 Aralık ve Roboski katliamlarında yitirdiklerimizi anan ve konferansın amaçlarını açıklayan konuşmasıyla başladı. Daha sonra sırasıyla Levent Dölek, Özgür Öztürk ve Sungur Savran konuşmalarını yaptılar. Konuşmaların başında Levent Dölek, ODTÜ'de üç gün boyunca binden fazla kamu çalışanının katıldığı grevi ve bu grevin toplantı salonunda yer alan öncülerini selamlayarak, bu örneğin üniversitelerde izlenmesi gereken sınıf çizgisine işaret ettiğini vurguladı. ODTÜ'den hareketle öğrencilerle işçilerin bulunduğu bir büyük tarihsel örnek olarak Tienanmen isyanını incelediği konuşmasına geçti. Özgür Öztürk, kapitalist piyasaya karşı

sosyalist planlama başlıklı konuşmasını bir kez daha Marx'a referansla ve burjuvaziye hodri meydan diyerek noktaladı. Sungur Savran ise konuşmasında ve katkılar bölümünde sosyalizmi yeniden ayağa kaldırmak için örgütün önemine işaret etti. Bu bağlamda bürokratik yozlaşmaya karşı işçi demokrasisinin, tek ülkede sosyalizme karşı dünya devriminin temsilcisi olarak IV. Enternasyonal'in kuruluşunun bir kadro örgütü olarak bile olsa hayatiliğini ve bugün görevin bu hareketi kitleleştiirmek olduğunu vurguladı. Akış olarak 20 Aralık İstanbul konferansının programının izlendiği konferansta çöken bürokratik işçi devletlerinden komünistlerin görüntülü ve yazılı mesajları Ankaralı katılımcılarla da paylaşıldı. Konuşmaların ardından geçilen soru ve katkılarda tek ülkede sosyalizm, işçi devletlerinin kazanımları, gelecekte sosyalizmi yeniden ayağa kaldırma hedefine yürürken bürokratik yozlaşmaya karşı alınması gereken önlemler odaklanılan konulardı.